முதுகலை தமிழ் இலக்கியம் இரண்டாம் ஆண்டு

பாடம் : தாள் - **XIII** தமிழர் மெய்யியல்

பருவம் **:** 4

பாட குறியீட்டு எண் : **18MTA43C**

அலகு - 2

5

இந்தியக் கதை
ஏகம் அநேகம் சாதியம்

வானமும் பூமியும்

பண்பாடு, சமயம் ஆகியவற்றைப் பயிலும் பொழுது அவற்றில் வானம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், நெருப்பு, நீர், மலைகள், நதிகள் போன்றவை ஏராளமாகப் பயின்று வரும் என்ற கருத்தை மிர்சியா இலியாட் என்ற சமய ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றார். இவை நேரடியாக இயற்கைப் பொருட்களாக மட்டுமின்றி குறியீடுகளாகவும் புராணக்கதைகளில் இடம்பெறும். ஒவ்வொரு பண்பாடும் மேற்கூறிய இயற்கைப் பொருட்களுக்குத் தத்தமக்கே உரிய அர்த்த பரிமாணங்களை வழங்குகிறது என்று அவர் கூறினார். பொதுவாக இவ்வகைப் பண்பாட்டுக் குறியீடுகள் எதிரெதிரானவையாக ஜோடி சேர்ந்து செயல்படும் என்பது அவரது கருத்து.

அப்படிப்பட்ட ஒரு வகைப் பண்பாட்டு எதிர்வுகள்தாம் வானம்/பூமி ஆகியவையும். இந்தியப் பண்பாட்டில் இந்த எதிர்வுகள் முக்கியமான இடம் வகிக்கின்றன. வானம் தெய்வங்கள் வாழும் இடம் என்று கருதக்கூடிய வழக்கமும் பூமியைத் தாய் என்று கருதும் வழக்கமும் நம் நாட்டுக் கலாசாரத்தில் உண்டு. இன்னும் அருகில் சென்று பார்க்கும் பொழுது இந்தியப் பண்பாட்டின் மிக அடிப்படையான சில விஷயங்களை விளக்குவதாக வானம்/பூமி எனும் எதிர்வுகள் அமைகின்றன.

இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் மிகப் பழமையான எச்சமாக நமக்குக் கிடைத்துள்ள சிந்துவெளி நாகரிகத்தைப் பார்ப்போம். அது ஒரு நதிக்கரைக் கலாச்சாரம். நதி, நீர் ஆகியவை அக்கலாசாரத்தின் அடிப்படைகள். சிந்துவெளி

நாகரிகத்தினர் விவசாயம் செய்து வாழ்ந்தவர்கள். நிலம், பயிர், பச்சை ஆகியவை அக்கலாசாரத்தின் முக்கியக்கூறுகள். பயிர் வழிபாடு அவர்களிடம் இருந்திருக்கிறது. இரண்டு புறமும் இரண்டு கொடிகள் வளர்ந்து நிற்க, அவற்றின் நடுவில் ஒரு பெண் கொடிகளைப் பற்றியபடி நிற்பதாக ஒரு முத்திரை ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோவில் கிடைத்துள்ளது. தலைகீழாக நிற்கும் ஒரு பெண்ணின் பிறப்பு உறுப்பிலிருந்து ஒரு செடி முளைத்து வருவதாக மற்றொரு முத்திரை. கருக் கொண்ட பெண்ணின் வயிற்றைப் போல பெருத்த வயிற்றுடன் பெண் உருவங்கள் இந்த முத்திரைகள் எல்லாம் சிந்துவெளி மக்களிடம் நதி, நீர், செடி கொடிகள், பயிர், பெண் தெய்வ வழிபாடுகள் ஆகியன இருந்து வந்ததைக் காட்டுகின்றன. இவையெல்லாம் பூமியோடு தொடர்பு கொண்டவை. பூமியின் செழிப்போடு தொடர்பு கொண்டவை. பூமிச்செழிப்பு என்பது ஒரு பெண் கருக்கொண்டு குழந்தைபெறுவதோடு விவசாயக் கலாச்சாரங்களில் தொடர்பு படுத்தப்படும். இவ்வாறாக சிந்துவெளிக் கலாச்சாரம் பூமி, நீர், பெண், வளர்ச்சி, செழிப்பு, பெருக்கம் ஆகியவற்றோடு தொடர்பு கொண்டதாகத் தெரிகிறது.

இன்னும் 2000 வருடங்களுக்குப் பின்னர் வட இந்தியாவில் வடமேற்குப் பகுதி வழியாக ஆரிய இனக்குழுக்கள் நுழைந்தனர். இவர்கள் நிலையாக ஓரிடத்தில் வாழாதவர்கள். நாடோடி மக்கள். கால்நடைகளுக்கு மேய்ச்சல் நிலம் தேடி அலைந்து திரிந்தவர்கள். இவர்களுக்கு நிரந்தரமாக ஒரு நிலம் கிடையாது. நிலத்தில் இவர்களுக்கு ஈடுபாடும் கிடையாது. இவர்களது நாடோடி அலைச்சல் பகலிலும் இரவிலும் வானம் பார்த்தது. நேரம், திசை ஆகியவற்றை அறிய இவர்கள் சூரிய சந்திரரையும் நட்சத்திரங்களையும் வானத்தையும் ஏறிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். அவைதான் அவர்களுக்கு வழி காட்டின. ஆரியர்களது தெய்வங்கள் வேதங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பர்ஜன்யன், இந்திரன், அக்னி, மாருதி, அஸ்வினி, சூரியன், ராகு-கேது, சந்திரன், இடி, மின்னல், வாயு, வருணன் - இவர்கள்தாம் அவர்களால் பெரிதும் போற்றிப் புகழப்படும் கடவுளர்கள். இந்தக் கடவுளர்கள் அனைவருமே வானத்தோடும் ஆகாய வெளியோடும் தொடர்பு கொண்டவர்கள். பூமியோடு, பயிர் பச்சைகளோடு தொடர்பு கொண்ட கடவுளரே அவர்களிடம் இல்லை என்பதைக் காணலாம்.

ஆக, இந்தியக் கலாசாரத்தின் மிகப் பழமையான தொடக்கங்கள் எனப்படும் சிந்துவெளி / வேத ஆரியர்கள் என்ற இரண்டு மையங்களும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரெதிர்ப் பண்பு கொண்டவையாக உள்ளன என்பதைக் காணுகிறோம். இந்த எதிர்வு இந்திய வரலாறு முழுவதிலும் தொடர்ந்து வருகின்றது என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். பூர்வக்கலாசாரம் பூமி சார்ந்ததாகவும் வைதீகக் கலாசாரம் வானம் சார்ந்ததாகவும் இருந்து வந்துள்ளன.

பூமி என்ற கலாசாரக் குறியீடு ஒற்றைத் தன்மை கொண்டதல்ல. பூமி ஒன்றாக இருக்கலாம், ஒரே தாய் என்பது போல. ஆனால் பூமியில் உள்ள சகல பொருட்களுமே பன்மைத் தன்மை கொண்டவை. மண் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் மண்ணில் பலவகை உண்டு. மண், மணல், களி, புழுதி, சகதி, தாழி, செம்மண், கரிசல்மண், சரல் - இப்படி மண்ணில் எத்தனையோ வகைகள் இருக்கமுடியும். பாறைகளில் பல வகைகள். நீரில் பல வகைகள், புல் பூண்டுகளில் எத்தனையோ வகைகள். அத்தனையும் பூமியின் படைப்புகள்! பூமி சார்ந்த கலாசாரம் இவ்வாறாக பூமியை ஒன்றெனக் கருதும் அதே வேளையில் பூமியிலுள்ள உயிரினங்களை, செடி கொடிகளை, மண்ணை, நீரைப் பன்மைத் தன்மை கொண்டவையாகக் கருதும். பன்மியம் ஒரு யதார்த்தம், ஓர் உண்மை என்ற அழகான பார்வை இந்த மக்களுக்கு உண்டு.

பூமி சார்ந்த விவசாய கலாசாரத்தின் மற்றுமொரு குறியீடு பூமியின் வளமை, செழிப்பு குறித்ததாகும். வளமை, செழிப்பு, பரிணாமம், மாறுபாடு, ஒன்று பலவாதல், பெருக்கம், வளர்ச்சி என்பதாக இந்த மதிப்பீடுகள் வளரும். மாற்றமில்லாதது என்று எதனையும் இது கருதாது.

இதற்கு எதிர்நிலையில் உள்ளது வானம் சார்ந்த கலாசாரம். வானம் ஒற்றைத்தன்மை கொண்டது. பன்மைத்தன்மை அற்ற ஆகாய வெளி அது. இது மாற்றத்தை ஏற்காதது. நிரந்தரத்தை தெரிப்பது. இது படைப்புத்தன்மை அற்றது என்று கூடச் சொல்லலாம். உள்ளுக்குள் குணவேறுபாடுகளின்றி, ஒற்றையாய், முழுமையாய், எல்லையற்றதாய், நிரந்தரமானதாய் வானம் பரந்து விரிந்து கிடக்கும். மாற்றத்தை விட இருப்பைத்தான் இது

நேதி மார்க்கமும் இதி மார்க்கமும்

இந்தியப்பண்பாடு, மெய்யியல், சமய மரபுகளில் உள்ள இரண்டு போக்குகளைப்பற்றி இங்குப் பேசுகிறோம். "எது பிரம்மம்?" என்ற கேள்வியோடு உபநிடதங்களில் ஏராளமான விவாதங்கள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பத்தில் சூரியனே பிரம்மம், ஆகாயமே பிரம்மம், திக்குகளே பிரம்மம் என்பது போன்ற பதில்கள் கூறப்படுகின்றன. போகப்போக அருவமான சூக்குமமான ஒன்றைப் பிரம்மம் என்று வரையறுப்பதற்கான முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. இந்த முயற்சிகளின் உச்சக் கட்டமாக இறுதியில் எது பிரம்மம்? என்ற கேள்விக்கு "நேதி, நேதி" என்ற பதில் கூறப்படுகிறது. "அதுவல்ல, அதுவல்ல" என்பது இச் சொற்களின் பொருளாகும். சூரியன் அல்ல, ஆகாயம் அல்ல, திக்குகள் அல்ல என்பதாக இப்பதிலைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இதுவென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய எதுவும் பிரம்மம் அல்ல என்ற மொத்தப் பதிலைக் குறிப்பவை "நேதி, நேதி" என்ற சொற்களாகும். உருவமற்ற, சூக்குமமான பதிலைத் தேடும் முயற்சியில் உபநிடதச் சிந்தனையாளர்கள் அதுவரை சுட்டப் படும் பொருட்கள் நிறைந்த உலகைத் தாண்டிச் செல்ல முயன்று இறுதியில் சுட்ட இயலாத தன்மையைக் குறிக்க எதிர்மறைச் சொற்களைச் சென்றடைந்திருக்கிறார்கள்.

வேறு சில சொற்களாலும் நேதி என்ற கருத்தாக்கத்தை அவர்கள் விளக்குவதுண்டு. நிர்பிரபஞ்சம், நிர்குணம், நிர் ஆகாரம், நிர்விசேஷம் போன்றவை அச்சொற்கள். பிரபஞ்ச மல்லாதது, குணங்களற்றது, வெளிப்பாடற்றது, தனித்த பண்பு களற்றது என்பவை அவையாகும். இவையும் எதிர்மறைச் சொற்களே. நேதிக்கான விளக்கங்கள் இவை. இப்படி ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி, அதுவல்ல என்று கூறிய பிறகே "அதுவல்ல, அதுவல்ல" என்ற மொத்தப் பதில் கூறப்படுகிறது.

உலகைக் கடந்த நிலையில், உலகிற்கு அப்பாலை நிலையில் உலகப் பண்புகள் எல்லாம் இல்லாத தளத்தில் பிரம்மத்தைக்

[illegible]தற்கான முயற்சி இது. இது இந்தியத் தத்துவத்தில் ஒரு [illegible] வைதீக மரபு. நேதி மார்க்கம். இதற்கு எதிர்நிலை [illegible]து இதி மார்க்கம். "இதி" எனில் "இங்கு உள்ளது" [illegible] பொருள்படும். கடவுள் அல்லது உண்மையைத் தேடும் [illegible]ளன் உலகத்திலேயே, உலகப் பொருள்களிலேயே, [illegible] பண்புகளிலேயே அவற்றைக் காணுதல் இதிமார்க்க [illegible] "உலகின் உட்பொருள் கடவுள்" என்று சொல்லக் [illegible]போம். இது "இதி" மார்க்கத்தின் கோட்பாடாகும்.

[illegible] அல்லது இறைவன் சுட்ட இயலாப் பொருளல்ல, [illegible] சுட்டப்படும் பொருள்களுக்குள்தான் வாழுகிறான் என [illegible] மார்க்கம் அர்த்தப்படும். இன்னும் அதிகமாகவே இதி [illegible] பேசும். இறைவனை அல்லது உண்மையை நீங்கள் [illegible], புலன்களால், நேரடியாக உணரமுடியாமல் [illegible]. ஆனால், உணர முடியாத அந்த உண்மையைப் [illegible] பொருட்களின் மூலமாகத்தான், சுட்டப்படும் [illegible]களின் மூலமாகத்தான் நாம் அடையமுடியும் என்று [illegible] கூறும்.

[illegible] மார்க்கம் ஒரு வகையான உலக மறுப்புக் கொள்கை [illegible] இதி மார்க்கம் உலகை மறுப்பதல்ல. நேதியின் கடைசி [illegible] துறவு. இதியின் வாழ்க்கை முறை துறவு அல்ல. இந்த [illegible] வாழ்ந்து, செயல்பட்டு, அனுபவப்பட்டே உண்மை [illegible] இறைவனை அடையமுடியும் என்று அது கூறும்.

யக்ஞங்களும் சாதி அமைப்பும்

சாதி-வருண அமைப்பின் தோற்றத்தில் யக்ஞங்களுக்கு (வேள்விகளுக்கு) ஒரு முக்கியமான பங்கு உண்டு. யக்ஞத்திலிருந்துதான் பிரபஞ்சமும் மனிதர்களும் பிற ஜீவராசிகளும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன. புருஷன் எனப்பட்ட ஒரு மகாமனிதனை வேள்வியில் பலியிட, அவ்வேள்வியிலிருந்து பிரபஞ்சம் முதலானவையும் சமூகமும் தோன்றியதாக அவை கூறும். புருஷனின் நெற்றியிலிருந்து பிராமணரும், தோள்களிலிருந்து சத்திரியரும், தொடைகளிலிருந்து வைசியரும் கால்களிலிருந்து சூத்திரரும் தோன்றியதாக அது விவரிக்கும்.

இது ஒரு புறமிருக்க, யக்ஞங்களை இயற்றும் புரோகிதரே இந்தியாவில் தோன்றிய முதல் சாதியினர் என்றும் கொள்ளலாம். நாடோடிகளாகத் திரிந்த ஆரிய இனக்குழுவினர் தாம் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் தம்மோடு எப்போதும் உடன் எடுத்துச் சென்ற பொருள் நெருப்பு ஆகும். காடுகளுக்குள் குளிரிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் உணவைச் சமைத்து உண்ணவும் அவசியமாக இருந்தது நெருப்பு. அடிப்படையான வாழ்க்கைத் தேவை என்ற அர்த்தத்தில் அக்னியை உருவாக்குவதும், அதனைப் பாதுகாப்பதும், உடன் எடுத்துச் செல்வதும் அவர்களது கடமையாயிற்று. இவ்வாறு அக்னியின் பாதுகாவலர்களாக அமைந்தவர்கள் தாம் முதல் புரோகிதர்கள். வெறும் வாழ்க்கைத் தேவைகளுடன் மனித வாழ்க்கை முடிந்துவிடாது. ஆரிய இனக்குழுவினர் தமது பிறப்பு, இறப்பு பிற சடங்குகளைத் தாம் தற்காலிகமாகத் தங்குமிடங்களில் நெருப்பைச் சுற்றி அமர்ந்து அல்லது ஆடிப்பாடி நடத்துவர். இச்சடங்குகளை நடத்துபவர்களும் புரோகிதர்களே. தலைமுறை தலைமுறையாக இவ்வகைச் சடங்குப் பாடல்களை எழுத்தில்லாத அக்காலத்தில் - மனனம் செய்து நினைவில் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டியது இருந்தது. இந்தப் பணியைச் செய்தவர்களும் அப்புரோகிதர்களே. மழை, குழந்தைச் செல்வம் இன்னும் பிற தேவைகளுக்காக இந்திரன், வருணன், மருத் போன்ற கடவுளர்களை அவர்கள் வேண்டும்போது, அக்கடவுளர்களுக்கான பாடல்களை நினைவில் நிறுத்திப் பாடுபவர்களும் அந்த புரோகிதர்களே. ஆரிய இனக்குழு மக்களுக்கிடையில் நிகழ்ந்த முதல் வேலைப் பிரிவினை என்று கூட இதனைச் சொல்லலாம்.

நெருப்பை உண்டாக்குதல், பாதுகாத்தல், வேள்வி வளர்த்தல், உரிய பாடல்களைப் (மந்திரங்களைப்) பாடுதல், அவற்றை மனனமாகத் தெரிந்து வைத்திருத்தல் ஆகிய பணிகளுக்கென ஒதுக்கி விடப்பட்ட முதல் சமூகப் பிரிவினரே புரோகிதச் சாதியினர் ஆகும்.

இந்தியக் கதை

ஏகம் அநேகம் சாதியம்

இந்தியாவின் மிகப்பழைய தத்துவங்களை ஆராய்ச்சி செய்யும் அறிஞர்கள் அவற்றைப் பலவிதமாகப் பகுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். வைதீகம் /அவைதீகம், ஆத்திகம் / நாத்திகம், வைதீகம் / சார்வாகம், வைதீகம்/ பௌத்தம், இன்னும் வைதீகம்/ தாந்திரிகம் என்று பலவித எதிர்வுகளைக் கொண்டு இந்தியத் தத்துவப் பாரம்பர்யத்தை விளக்க முயற்சித்துள்ளார்கள். மார்க்சிய அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தி பொருள்முதல் வாதம்/ கருத்துமுதல்வாதம் என்று பிரித்துக் காட்டியவர்கள் உண்டு. உலகின் உண்மைத் தன்மையை ஏற்ற தத்துவங்கள் ஏற்காத தத்துவங்கள் என்று வகைப்படுத்தியவர்கள் உண்டு.

இந்த வகைப்படுத்தல்களில் நமக்கு ஒப்புதலும் உண்டு. [illegible] வேளைகளில் நாம் வேறுபடுதலும் உண்டு.

இப்போது கொஞ்ச நாட்களாக மனத்துக்குள் ஒரு சிந்தனை. பண்டைய இந்தியத் தத்துவம், சமூகம் ஆகியவற்றின் அடிப் படைப் பிரச்சினை ஏகாந்தம்/ அநேகாந்தம் என்பதாக இருக்குமோ!

ஏகாந்தம் என்றால் கடைசி உண்மை ஒன்றுதான் என்பது. அநேகாந்தம் எனில் கடைசி உண்மைகள் பல என்பது. ஏகாந்தத் தத்துவம் என்று பெயர் பெற்றது வேதாந்தத் தத்துவம். அநேகாந்தம் என்று பெயர் பெற்றது சமணத்தத்துவம். இவற்றைக் கொஞ்சம் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

ஏகாந்தச் சிந்தனையின் முதல் வடிவத்தை உபநிடதங்களில் காணுகிறோம். பிரம்மம் மட்டுமே ஒரே உயர்ந்த உண்மை. [illegible] நிரந்தரமானது, அழியாதது, மாறாதது, புனிதமானது என்பது போன்ற சித்தரிப்புகளை உபநிடதங்களில் காணுகிறோம். பன்மையாகக் காட்சியளிக்கிற இந்த உலகமும் அதன் [illegible]களும் உண்மை அல்ல என்று அவை கூறும். பன்மையுடையவை [illegible]

[illegible]வை வெறும் தோற்றம்தான், அவை நிரந்தரமானவை அல்ல என்று உபநிடதங்கள் கூறும். பன்மியத்தைப் புனித [illegible] தாழ்ந்தது என்றும் அவை மதிப்பிடும்.

கி.மு. 1500-லிருந்து இந்தியாவிற்குள் நுழைந்து தம்மை [illegible] கொண்ட ஆரிய இனக்குழுக்கள் கி.மு. 700-களை ஒட்டி [illegible] கொண்ட தத்துவம்தான் உபநிடதத் தத்துவம். ஆரிய இனக்குழுக்கள் தமது இருப்பு, தனித்துவம், உயர்வு, புனிதம் [illegible] அகத்தே கொண்டு உருவாக்கிய கருத்தாக்கம்தான் [illegible]. இப்படி ஒரு கருத்தாக்கத்தை அவர்கள் உருவாக்கிக் [illegible]வேண்டிய அவசியம் என்ன? இந்தியாவில் ஏற்கெனவே [illegible] கொண்டிருந்த பல்வேறுபட்ட பூர்வீக இனக்குழுக் [illegible] தனித்தநிலையில் தம்மைக் காத்துக் கொள்ள [illegible] நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு இருந்தது. இந்தியாவின் [illegible] இனக்குழுக்கள் தாம் எங்கே கரைந்து இல்லாமல் [illegible]வோமோ என்ற அச்சம் அவர்களுக்கு இருந்திருக்க [illegible]. இந்த இன அச்சமே (Ethnic Fear) தமது அடையாளங் [illegible] புனிதமானவையென்றும், தமது இருப்பை நிரந்தரமான [illegible] ஒன்றுபட்டதென்றும், உயர்ந்ததென்றும் இவர்களை [illegible] செய்திருக்கவேண்டும்.

[illegible] வரையறுப்பது என்பது தனது பிறிதை (Other) [illegible]தோடு தொடர்பு கொண்டது. பிரம்மம் தன்னை [illegible]கொண்டதோடு தனது எதிர்வையும் வரையறுத்துக் [illegible] தானல்லாத பிறவற்றைப் பன்மையானவை [illegible] தாழ்ந்தவை என்றும், இருட்டானவை என்றும், [illegible] என்றும் அது வரையறுத்தது.

[illegible] கரையிலும் மேற்கு கங்கை வட்டாரத்திலும் [illegible] இனக்குழுக்கள் உபநிடதங்களை யாத்துக் கொண்டிருந்த [illegible] கிழக்கிந்திய வட்டாரத்தில் தாந்திரிகமும், [illegible] ஆசீவகமும், சமணமும், பௌத்தமும் அடுத் [illegible] வளர்ந்து கொண்டிருந்தன. இந்தத் தத்துவங் [illegible] பூர்வீக இனக்குழுக்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் [illegible]. பௌத்தச் சிந்தனையாளர்கள் இனக்குழு [illegible] சார்ந்தவர்கள் என்று கூறுவார்கள். இனக் [illegible]போக்கில் அழிந்து கொண்டிருந்ததை [illegible] கண்டார்கள். இனக்குழுக்கள் அழிக்கப் [illegible] தோன்றிக் கொண்டிருப்பதையும்

இவர்கள் கண்டார்கள். அரசுகள், பேரரசுகளை நியாயப்படுத்தக் கூடிய அல்லது இனக்குழுக்களை அடியோடு அழித்து ஒழிக்கக் கூடிய மேலாதிக்க ஏகாந்தத் தத்துவங்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்ததை அவர்கள் கண்டிருப்பார்கள்.

இத்தகைய பின்புலத்தில்தான் சமணம் அநேகாந்தவாதம் பேசியது. சமணத்தைத் தோற்றுவித்த மகாவீரருக்கு முன்னால் 23 தீர்த்தங்கரர்கள் இருந்ததாகக் கூறுவதோடு அவர்களது நீண்டநெடிய வாழ்க்கைக் கதைகளையும் சமண நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த மரபுவழிக்கதைகள் கிழக்கிந்திய வட்டாரத்தில் சமணத்தின் பழமையைக் குறிக்கின்றன. சமணத்தின் அநேகாந்த வாதம் எல்லாவகைப்பட்ட ஏகாந்த வாதத்தையும் மறுக்கிறது. மொத்த உலகை அது ஜீவன்/ அஜீவன் (உயிருள்ளவை உயிரற்றவை) என்று பகுக்கிறது. ஜீவன் எனப்படும் உயிர்கள் [illegible] அவை எண்ணிலடங்காதவை. உயிர்கள் ஒரேவிதமானவையும் அல்ல. அவை பலதரப்பட்டவை. அஜீவன் எனப்படும் சடப் பொருள் உலகமும் பன்மைத்தன்மை கொண்டது. பூதலம், காலம், வெளி, மாற்றம், மாற்றமின்மை என அது ஐவகைப் பட்டது. மட்டுமின்றி சடப்பொருள் உலகம் முழுவதும் அணுக்களால் ஆனது. பூதலம் மட்டுமின்றி காலமும் வெளியும் கூட அணுக்களால் ஆனவை. அணுக்களும் ஒரே விதமானவை அல்ல, பலதரப்பட்டவை. இவ்வாறாக சமணத்தின் எல்லாக் கோட்பாடுகளையும் அநேகாந்தவாதம் ஊடுருவி நிற்கிறது.

சமணத்தின் அறிவுத்தோற்றக் கொள்கையும் அநேகாந்தத்தையே பேசும். உண்மை அவரவர் அனுபவத்திற்கேற்ப [illegible] பலவானது. யானை பார்த்த குருடர்கள் என்று ஒரு வேடிக்கைக் கதை உண்டல்லவா! அந்தக் கதை உண்மையில் சமணர்கள் அநேகாந்தவாதத்தை விளக்கத் தோன்றிய கதை. அது வேடிக்கைக் கதையல்ல. 'சீரியசான' கதை. மனிதர்கள் அனைவருமே [illegible] அனுபவத்தைக் கொண்டு உலகக் காட்சியைக் [illegible] சொல்லுகிறோம். உலகம் பற்றிய ஒட்டுமொத்தச் சித்திரம் நமது அனுபவங்களிலிருந்து சேர்த்து உருவாக்கிக் [illegible] வேண்டியதுதான். அனுபவங்களையே பொய் என்று [illegible] முடியாது. எமது அனுபவங்களையெல்லாம் முட்டாள்[illegible] மானவை என்று ஒதுக்கிவிட்டு எந்த மேதாவியின் கருத்[illegible] 'முழு உண்மை' என்று கொள்ளமுடியாது.

சமணத்தின் அறிவுத்தோற்றக் கொள்கையில் சியாத்வாதம் என்று ஒரு கோட்பாடு உண்டு. சியாத் (CIAD) என்றால் "இருக்[illegible], இருக்கலாம்" என்று பொருள். உலகைப் பற்றிய [illegible] கருத்தும் உண்மையாக இருக்கலாம், எனது கருத்தும் [illegible] இருக்கலாம், இப்படியும் சொல்லலாம், அப்படியும் [illegible] என்பது போன்ற கொள்கை சியாத் வாதம். அநேகாந்த வாதத்தின் இன்னொரு வடிவம் இக்கொள்கை. அநேகாந்த வாதத்தோடு கூடிநிற்கும் மற்றுமொரு கொள்கை [illegible] எனப்படும். நவில்தொறும் நூல் நயம் போல என்கிறார் [illegible]. நயம் பாராட்டுதல் என்று ஒரு சொற்சேர்க்கை [illegible] கல்வியில் உண்டு. அனேகாந்த வாதத்தின் ஒவ்வொரு [illegible]பாட்டிற்கும் ஒரு சிறப்புத் தன்மை இருக்கும் என்பது [illegible]. ஒவ்வொரு நிலைப்பாட்டிற்கும் ஒரு நியாயம் உண்டு. [illegible] ஒரு நிலைப்பாடு முழுக்க சரியென்றும் மற்றொன்று [illegible] தவறென்றும் கொள்ளுதல் கூடாது. பன்மிய அணுகு[illegible] ஒவ்வொரு அணுகுமுறையையும் அதன் சிறப்பை [illegible] ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

[illegible] அகிம்சைக் கோட்பாட்டையும் அநேகாந்த [illegible] நோக்கில் புரிந்து கொள்ளமுடியும். உண்மைகள் [illegible] இருக்கும்போது, யதார்த்தம் பற்றிய புரிதல்கள், [illegible] பலவாக இருக்கும்போது இந்தப் பன்மீய [illegible]களுக்கிடையிலான உறவுகள் எப்படிப்பட்டவை [illegible]வேண்டும்? அவை அகிம்சை உறவுகளாக இருக்க [illegible] வன்முறை அற்றவையாக இருக்கவேண்டும். சகிப்புத் [illegible] கொண்டவையாக இருக்கவேண்டும். பல்வேறுபட்ட [illegible] இடமளிப்பவையாக இருக்கவேண்டும். ஒரு [illegible] இன்னொரு பார்வையின் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்து[illegible] கூடாது.

[illegible] அநேகாந்தவாதமும் அகிம்சையும் அதிகாரம், [illegible] ஒற்றை நோக்கு, ஒற்றைப்புனிதம் ஆகியவற்றிற்கு [illegible]

[illegible] ஒரு புறத்தில் ஒற்றை மையத்தைக் கட்டி [illegible] செலுத்த விழைந்த சக்திகள் உருவாகிக் கொண்டி[illegible] கண்டு கொண்டதோ!

[illegible] மட்டுமல்ல, இன்னும் சாங்கியம், வைசேடிகம் [illegible] கூட ஏகாந்தவாதப் பிரம்மத்தை ஏற்காமல் [illegible] தத்துவங்கள்தாம்.

பெற்றதும் சமூகத்தின் ஆன்மீக உபரியிலும் பங்கு கேட்டனர். அதாவது மேல்நோக்கி நகர்ந்த மக்களிடையில் அவர்களது சொந்த ஞானியர்கள் தோன்றி புதுமதமும் தத்துவமும் பேசினார்கள். சூபிகள், கபீர், மீராபாய், துக்காராம், நர்சி மேத்தா, தாதுதயாள், பௌல்கள், சித்தர்கள், குரு நானக் முதல் குரு கோவிந்தர் வரை என புதிய ஞானிகள் தோன்றி புதிய ஆன்மீகம் பேசினார்கள். இவர்களது தத்துவங்கள் எந்த வேர்களிலிருந்து இவர்கள் வெளிக் கிளம்பினார்களோ அவற்றின் தத்துவங்களாக இருந்தன. இஸ்லாமுடன் நட்புறவு கொள்ளவும் இவர்கள் தயங்கவில்லை. வட்டார மொழிகளில் புனித நூல்கள் உருவாயின. பாரசீக, அராபிய, உருது மொழிச் சொற்களால் இறைவனைத் தொழ இவர்கள் கூச்சப்படவில்லை. அராபிய பாரசீக இசைக் கூறுகளால் இறை அனுபவத்தைத் தேட இவர்கள் தயக்கப்படவில்லை.

இந்தியாவின் பின் இடைக்காலம் எனப்படும் இக்காலத்தில் வைதீக ஏகத்துவம் தளர்வு கண்டதாலேயே சமய, தத்துவ கலாசார மற்றும் மொழித்தளங்களில் அனேகத்துவம் புதிய அனுபவங்களுடன் முன்னுக்கு வந்தது. பஞ்சாப், மராட்டியம், காஷ்மீரம், டில்லி, வங்காளம், இன்னும் பல பண்பாட்டு மையங்கள் உருவானது இக்காலத்தில்தான்.

ஏகம், அநேகம், சாதியம் என்ற சில நிலைப்பாடுகளின் நோக்கிலிருந்து இந்தியக் கதையைப் பேச நாம் முயன்றுள்ளோம். ஏற்கெனவே இந்தியா என வரையப்பட்டுள்ள சித்திரங்களோடு இன்னும் ஒன்று கூடுதலாக, முந்தியவை விளக்கத் தவறும் சில விஷயங்களை இச்சித்தரிப்பு விளக்கலாம்.

இக்கதையை 19-20ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை இதே போக்கில் வளர்க்கலாம்.

[illegible]மையியம் – மொத்தத்துவம் – சாதியம்

[illegible] நாடுகளில் முதலாளிய சமூகத்தின் வளர்ச்சிக் [illegible] அந்த நாடுகளின் மார்க்சியர்கள் நுட்பமாக [illegible] வருகிறார்கள். மார்க்சின் காலத்தில் அது முதலாளியம் [illegible] போட்டிநிலையில் வரையறுக்கப்பட்டது. 19-ஆம் [illegible] இறுதியில் அதனை லெனின் ஏகாதிபத்தியம் [illegible] அடையாளப்படுத்தினார். மூலதனம் தொழிலாளர்களின் [illegible] சக்தியை ஒரு பண்டமாக்கி (சந்தைப் பொருளாக்கி) [illegible] செய்யும் உபரி மதிப்பைச் சுரண்டுகிறது என்று [illegible] உற்பத்தி முறையை மார்க்ஸ் விளக்கினார். மூலதனம் [illegible] தொழில் துறைகளில் என்றில்லாமல் வங்கி, நிதி [illegible], சுரங்கத்தொழில், கச்சாப் பொருளுற்பத்தி, [illegible] செய்தல், சந்தைக்கான பண்டங்களை உற்பத்தி [illegible] சந்தையைக் கட்டுப்படுத்துதல் என உற்பத்திமுறையை [illegible] கையகப்படுத்துவதை ஏகாதிபத்தியம் என்று [illegible] வரையறுத்தார்.

[illegible] மேற்கு நாடுகளின் சமூக அமைப்பின் புதிய [illegible] பற்றி அங்குள்ள மார்க்சியர்கள் ஆய்வு [illegible]. விஞ்ஞான தொழில் நுட்பப் புரட்சி [illegible] வைத்து அது உற்பத்தி வாழ்வையும் சமூக [illegible] எவ்வாறு பாதித்து வருகிறது என்பதில் [illegible] மார்க்சியர்கள் கவனம் செலுத்தினர். விஞ்ஞானம் [illegible] உற்பத்தி சக்தியாக மாறிவிட்டது என்றும், தொழி[illegible]யில் விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்பவாதிகள் [illegible] தொழிலாளர்களாக (White collar workers) [illegible] தொழிலாளிகளாக) உள்ளனர் என்றும் சில [illegible] முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் [illegible] மாற்றம் பெறுகிறதா? என்ற சில சந்தேகங்களும் [illegible].

[illegible] மார்க்யூஸ் என்ற புது மார்க்சியர் முதலாளியச் [illegible] பண்பு கொண்டதாக மாறிவிட்டது என்று

ஒரு பெரிய விவாதத்தைத் துவக்கினார். முதலாளியச் சமூகத்தில் ஆளும் வர்க்கம் தனது எதிரிகளைத் தன்னகப்படுத்திக் கொண்டு ஜீரணித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொண்டு விட்டது என்பது ஒற்றையியச் சமூகத்தின் பண்பாகும். தொழிற் சங்கங்கள், அவர்களது போராட்ட முறைகள், அவர்களது பொருளாதார மற்றும் அரசியல் கோரிக்கைகளை எதிர்நோக்கி அவற்றை எதிர் கொள்ளும் சமத்காரம் கொண்டதாக மேற்கத்திய சமூகங்கள் உருவாகி விட்டன என மார்க்யூஸ் அறிவித்தார். இவரது கருத்து அதிர்ச்சியூட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. சமூக மாற்றத்திற்கான புரட்சிகர சக்திகளின் முனை மழுங்கடிக்கப்பட்டு அவை முதலாளிய அமைப்பின் ஒரு பாகமாகவும் பகுதியாகவும் ஆகிவிட்டன என்பது அவரது விவாதத்தின் முக்கிய கருத்தாகும்.

விவாதங்கள் தொடர்ந்தன. தொலைக்காட்சி நுட்பங்கள் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் வேகமாக வளர்ந்தன. கலாசாரத் தொழில் (உற்பத்தி) (Culture Industry) என்ற ஒன்றைப் பற்றி மேற்கத்திய மார்க்சியர்கள் பேசினார்கள். நீண்ட காலமாக மேற்கத்திய சமூகங்கள் பேசிய "கலை இலக்கியவாதிகளின் படைப்புச் சுதந்திரம்" இப்போது முடிவுக்கு வந்து விட்டதாக அவர்கள் கூறினார்கள். ஏனெனில், கலை, இலக்கிய, கலாசாரத் துறையும் முழுவதும் மூலதனத்தால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு அவையும் மூலதனத்தின் விதிகளால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன என்ற கருத்திற்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். பத்திரிகை பதிப்பகங்கள், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, ரேடியோ ஆகிய துறைகள் அனைத்தும் இன்னொரு மாபெரும் தொழிற்சாலை போல் முதலாளியத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கள் இயங்குகின்றன என்ற முடிவு பெறப்பட்டது. தொழில் உற்பத்தி என்பது பொருளாதார அடிப்படை மட்டுமின்றி கலாசாரமும் மூலதனத்தால் ஊடுருவப்பட்டுவிட்டது என்பது இதன் பொருளாகும்.

மேற்குறித்த கருத்துக்கள் இன்னும் பல திசைகளில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டன. முதலாளியச் சுரண்டல், அடக்கு முறை நடக்கும் இடங்களாக முன்பு பணிபுரியும் இடங்களைத் தான் சொல்லமுடியும் என்றால் இப்போது குடியிருக்கும் வீடு மருத்துவமனை, ஓய்விடங்கள், கல்விக் கூடங்கள் ஆகிய அனைத்து இடங்களிலுமே மக்கள் சுரண்டப்படுகிறார்கள்

அல்லது சுரண்டலுக்கு ஆயத்தம் செய்யப்படுகிறார்கள் என்ற முடிவுகளுக்கு மேற்கத்திய மார்க்சியர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். பணி இடங்களை மட்டுமே முன்பு மையப்படுத்தி பொருளாதார உறவுகளை ஆய்வு செய்த நிலை மாறி இப்போது வாழ்வின் அனைத்துப்பகுதிகளிலும் எவ்வாறு சுரண்டல் உறவுகள் ஊடுருவி இருக்கின்றன என்பது குறித்துக் கவனம் பெறுகிறது. அமெரிக்க [illegible], மார்க்சிய அறிஞர்கள் மூலதனத்தின் அன்றாட [illegible] வெளிப்பாடுகள் குறித்துப் பேசத் தொடங்கினர்.

இந்த நிலையில் தான் மேற்குறித்த சிந்தனைகளை உள்ளடக்கி பின்னை முதலாளியம் என்ற சமூக அமைப்பு பற்றி பிரடெரிக் ஜேம்சன் என்ற அமெரிக்க மார்க்சியர் விரிவாக எழுதி வருகிறார். மேற்குலகத்தில் இது late- capitalism என்று அழைக்கப்படுகிறது. பின்னை முதலாளியம் என்றால் என்ன? அதன் அடிப்படைப் பண்புகள் யாவை?

மொத்தத்துவம் - மொத்தப்படுத்துதல் - என்ற ஒன்றைப் [illegible] பிரடெரிக் ஜேம்சன் குறிப்பிடுகிறார். மூலதனம் என்ற பொருளாதார அம்சம் பொருளுற்பத்தி எல்லைகளை முழுவதும் [illegible]. இப்போது அந்த எல்லைகளைத் தாண்டி சமூக, கலாசார மற்றும் தினசரி வாழ்க்கைத்தளம் முழுவதையும் ஊடுருவி விட்டது. எனவே மூலதனம் அல்லது முதலாளியம் என்பதை வெறுமனே பொருளாதார நிகழ்வாகக் கொள்ளுதல் முடியாது. அது சமூக மொத்தமும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மாறிவிட்டது. பொருளுற்பத்தி வாழ்க்கையை மார்க்சியர்கள் சமூக அடிப்படை என்றும், கலை, கலாசாரம், தத்துவம், அரசு, குடும்ப உறவுகள் போன்றவற்றை மேற்கட்டுமானம் என்றும் வகைப்படுத்துவர். இந்த வகைப்படுத்தல் இப்போது கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னை முதலாளியத்தில் அனைத்தும் முதலாளிய உறவுகளும் ஒட்டு மொத்தச் [illegible] செயல்படுகின்றன என்ற முடிவிற்கு பிரடெரிக் ஜேம்சன் வருகிறார். அடிப்படையைக் காரணமாகவும் மேற்கட்டுமானத்தைப் பிரதிபலிப்பாகவும், ஒன்றை நிஜமாகவும் மற்றொன்றை நிழலாகவும் அணுகும் முறையியல் பொருத்த அல்ல என்ற முடிவு இப்போது பெறப்படுகிறது.

இந்த ஒட்டுமொத்த (மொத்தத்துவ) அமைப்பு குறித்த கருத்து இந்திய மார்க்சியர்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானது

என்று கருதுகிறேன். இந்தியச் சமூகம் மரபுரீதியாக இப்படிப் பட்ட மொத்தத்துவ அமைப்பைத்தான் கொண்டிருந்திருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. இந்த மொத்தத்துவப் பண்பு கொண்டதாகத்தான் இந்தியச் சாதி சமூகம் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஒரே வேளையில் வருண - சாதி முறை ஒரு பொருளாதார அமைப் பாகவும், கலாசார அமைப்பாகவும் பணிபுரிந்து வந்திருக் கிறது. தலைமுறை தலைமுறையாக குறிப்பிட்ட மக்கள் பிரிவினர் இந்தந்த தொழில்களைச் செய்வோர் என்று விதிக்கப் படுவது ஒரு பொருளாதார அம்சம் என்றால், இன்னொரு புறம் குறிப்பிட்ட அத்தொழில்களும் அதைச் செய்யும் மக்களும் தீட்டுக்குரியவர் என்று விதிப்பது சமூக, கலாசாரம் சார்ந்த அம்சமாகும். அவர்களுக்குக் கல்வி கிடையாது, மத உரிமைகள் கிடையாது, ஆன்மீகக் கலாசார வாழ்வில் பங்கு கிடையாது சாதாரண மனித உரிமைகள் கூட கிடையாது என்றெல்லாம் ஒடுக்குவது இப்படிப்பட்ட கலாசாரம் சார்ந்த அம்சமாக உள்ளது.

எனவே சாதியம் என்பதை அடித்தளம் என்றோ வேறு கட்டுமானம் என்றோ பிரித்துப் பார்ப்பது கூடாது என்பதை இந்த மொத்தத்துவ (Totalizing) கோட்பாடு கூறுகிறது. சாதியம் பொருளாதாரம், மதம், தத்துவம் ஆகிய சகலவற்றாலும் சாதியம் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒன்றாக விளங்குகிறது. இதுதான் மொத்தத் துவம் என்பதால் வலியுறுத்துகிறது.

தீட்டும் வேதாந்தமும்

இந்தியத் தத்துவத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள இந்தியச் சாதியமைப்பை முறையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த வகையில் சாதியமைப்பிற்கும் இந்தியத் தத்துவங்களுக்கு இடையில் ஓர் இடைவெளியற்ற உறவு நிலவுகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். இந்தியத் தத்துவம் என்ற ஒன்று தனியாகவும் சாதியமைப்பு என்ற ஒன்று தனியாகவும் நிலவுவதாகச் சொல்வதற்கு இடமில்லை. சாதிக் கொள்கைகள் சமூகத் தளத்தில் நேரடியாகச் செய்ததைத் தத்துவங்கள் சூக்குமக் கருத்து தளத்தில் மறைமுகமாகச் செய்தன.

கர்மக் கோட்பாடு, குணங்கள் (சத்வம், ரஜசம், தமசம்) மறுபிறவிக் கோட்பாடு, தீட்டுக் கொள்கை, சுதர்மக் கோட்பாடு, புருஷ சூக்தத்தில் சொல்லப்படும் வருண உற்பத்திக் கொள்கை இவை எல்லாமே சாதி- வருண அமைப்போடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டவை.

அதுமட்டுமல்ல, இந்தியத் தத்துவங்களில் ஆக உயர்ந்த தத்துவம் என்று கூறப்படும் வேதாந்தத்திற்கும் சாதியத்திற்கும் அப்பட்டமான தொடர்பு உண்டு. மிக உயர்ந்த உண்மையாகிய பிரம்மத்திற்கும் உலகிற்குமிடையில் தீட்டு நிலவுகிறது என்று வேதாந்தம் போதிக்கிறது. பிரம்மத்திற்கும் உலகிற்குமிடையில் உள்ள தீட்டை ஏனென்றால் பிரம்மம் ஒன்றே உண்மை, அது எதனுடனும் உறவு கொள்ளாதது என்பதை உணர்தலே பிரம்ம ஞானம் என்று அது போதிக்கிறது. பிரம்மம் தன்னில் தானே நிலவ வேண்டும். அது பிறவற்றோடு கலந்து விடக்கூடாது. பிறவற்றோடு கலந்து விட்டால் அது தீட்டாகிவிடும். எனவே பிரம்மம் மிகவும் கண்டிப்பாகத் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடித்து தனது பவித் திரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் வேதாந்தம் கூறும் செய்தி.

இந்தத் தத்துவத்தை வலியுறுத்துவதற்காகவே அது உலகை மாயை என்கிறது. உலகம் மாயை, உடல் மாயை, உடல்

பிரம்ம ஞானம்

பிரம்மன் பற்றிய அறிவே உயர்ந்த அறிவு என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. பிரம்ம ஞானமே ஒரே ஞானம் என்று [illegible] கூறுகிறது. பிரம்மத்தை அறிவதன் மூலம் எல்லா[illegible] அறிகிறோம் என்று அவை போதிக்கின்றன. [illegible] சில கேள்விகள் எழுகின்றன.

பிரம்மத்தை அறிவதன் மூலம் தோட்டியின் தொழிலை [illegible] ஆகுமா?

பிரம்ம ஞானம் சலவைத் தொழிலாளியின் தொழிலை [illegible] உணர்த்துமா?

பிரம்ம ஞானத்தில் வெட்டியானின் அறிவு அடங்குமா?

[illegible] பற்றிய அறிவையும், விதை நெல்லை விளைச்ச[illegible] அறிவையும் பிரம்ம ஞானம் தருமா?

[illegible] யாரேனும் இறந்தால், ஊரில் கால்நடைகள் [illegible] அந்த இறந்த உடல்களை எப்படி [illegible] என்ற அறிவை பிரம்ம ஞானம் சொல்லித் தருமா?

[illegible] இறந்துபோன பின் அவற்றின் தோலை [illegible] செருப்பாகவும் பறையாகவும் இன்னும் [illegible] செய்யும் ஞானம் பிரம்ம ஞானத்தில் [illegible]

[illegible] ஞானம் பிரம்ம ஞானத்தில் இடம் [illegible] கருப்புக்கட்டியாக்கும் அறிவு பிரம்ம [illegible]

[illegible] அறிவு பிரம்ம ஞானத்தால் தோன்றுமா?

[illegible] செய்தல், தச்சு வேலை, கட்ட[illegible] படகு கட்டுதல் போன்ற அறிவுகளை [illegible]

பிரம்மத்தை அறிந்தால் சகலத்தையும் அறிகிறாய் என்ற வாக்கியத்தின் பொருள் மேற்குறிப்பிட்ட, இன்னும் பல அறிவு களுக்கு இடம் தருகிறதா?

இவற்றில் எந்த அறிவையும் பிரம்ம ஞானம் தராதெனில் அந்த ஞானத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ய?

பிரம்ம ஞானம் யாருக்காக, எதற்காக உண்டாக்கப்பட்டது என்ற கேள்வி எழுகிறது. பிரம்ம ஞானம் உயர்ந்தது, அது ஒப்[illegible] ஞானம் என்றெல்லாம் கொண்டாடிக் கூத்தாடுவதன் நோக்கம் அதன் பயன்பாடு என்ன என்ற கேள்விகளெல்லாம் அடுக்கடுக் காகத் தோன்றுகின்றன.

ஆன்மாவும் கலாசாரமும்

[illegible]க்கு (Being) வரலாற்றுத் தன்மை (Historicity) [illegible] என்று ஜெர்மானிய தத்துவவாதி ஹெய்டேகர் [illegible]. இந்தக் கருத்து சமீபகாலங்களில் பெரிதும் [illegible] கருத்துக்களில் உண்டு. இருத்தல் என்பதை, [illegible] என்பதை, அல்லது அறிவு என்பதை [illegible] கலாசாரத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகத் [illegible] கூறி வந்திருக்கின்றனர். இந்த அணுகு[illegible] கால வரலாறு உண்டு.

[illegible] அவரது தத்துவத்தில் எல்லா வகை உலகியல் [illegible] உயர்ந்தவையாக, அல்லது முன் மாதிரியாக [illegible] (Eidos, Ideas) சொன்னபோது அந்தக் கருத்துக்கள் [illegible] கலாசாரத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவை என்று [illegible] எந்த அளவிற்கு கருத்துக்கள் வரலாறு, சமூகம், [illegible]லிருந்து அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றனவோ [illegible] அவை 'தூய்மை'யானவையாக ஆகமுடியும் [illegible] கருதினார்.

[illegible] மட்டுமல்ல இந்தியாவிலும் இவ்வகை [illegible] 'தூய்மை'ப்படுத்தல் தத்துவங்களில் நிகழ்ந்தன. [illegible] உண்மை என்று அறிவித்த வேதாந்தம் [illegible] பயன்பாடு ஆகியவற்றைக் கடந்த ஒன்றாக [illegible]

[illegible] பிரெஞ்சுத் தத்துவஞானி ஐரோப்பிய [illegible] சிந்தனைக்குத் தந்தை என்று போற்றப் [illegible] அறிவு கால, தேச வர்த்தமானங்களுக்கு [illegible] அவரும் வரையறுத்தார்.

[illegible] ஹெய்டேகரின் கருத்து துணிச்சலான [illegible] சமூகம், கலாசாரம் ஆகியவற்றிற்கு [illegible] இல்லை என்ற ஹெய்டேகர் கூறினார்.

தத்துவவாதிகள் கருத்துக்களைச் சூக்குமப்படுத்தும் போது அவற்றிலிருந்து வரலாற்றை அப்புறப்படுத்திவிடும் போது கருத்துக்களில் எதுவும் மிஞ்சாது என்று அவர் கூறுகிறார்.

இதன்படி, ஆன்மா என்ற ஒன்றைப் பற்றிப் பேசும் போது கூட அந்த ஆன்மாவிற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு, அது வரலாற்றிற்கு அப்பாற்பட்டதாக ஆக முடியாது என்றாகிறது.

இது இப்படியிருக்க, உபநிடத காலத்திலிருந்து 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வேதாந்த ஆன்மா தன்னை வரலாற்று [illegible] கலாச்சாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாகக் கூறிக்கொண்டது ஏன்?

வேதாந்த ஆன்மாவானது சமூகம், கலாசாரம், வரலாறு ஆகியவற்றிலிருந்து, தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டது ஏன்?

சமூகம், வரலாறு, கலாச்சாரம் ஆகியவற்றோடு தான் கலந்து கொள்வதை அது மாயை வயப்பட்ட செயல் என்று கருதியது ஏன்?

வேதாந்த ஆன்மா தன்னைக் கலப்பற்றதாக, சேர்க்கை அற்றதாக, இந்த நாட்டு கலாசாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்வது ஏன்?

ஒரு மிகப் பழைய வரலாற்றுச் செய்தியை இங்கு [illegible] பேசிக்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அது [illegible] ஆரியர் / ஆரியரல்லாதவர் என்ற மிகப் புராதன இன [illegible] பாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டதாகத்தான் இது [illegible] தோன்றுகிறது. இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த ஆரிய [illegible] குழுக்கள் இங்கு வாழ்ந்த பிற இனக் குழுக்களோடு தாம் [illegible] கரைந்து போய் விடக்கூடாது என்று இன அச்சம் [illegible] கொண்டிருக்கின்றனர். தம்மில் தாமே இருந்து [illegible] வேண்டும் என்று அவர்கள் முடிவு செய்திருக்கின்றனர். [illegible] தன்னில் தானே இருப்பது, எதனோடும் கலந்து கொள்ளாதது, எதனோடும் சேராதது என்ற ஆன்மா குறித்த [illegible] இப்படித்தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

இன்னொரு புறம் தன்னை வரையறுக்கும் [illegible] தானல்லாத பிற மக்களையும் வரையறுக்க வேண்டி [illegible] அப்போது, மீண்டும் தமது பாதுகாப்பு கருதி தானல்லாத [illegible] மாயை என்றும், இருள் என்றும், தூய்மையற்றவை [illegible] உபநிடத கால ஆரியர் வரையறுக்கத் தொடங்கினர்.

[illegible] வேதாந்தத் தத்துவமுமே இந்த ஆரியர் / [illegible]தோர் கலப்பிற்கு எதிராக இயற்றப்பட்டதாகத் [illegible]கிறது. ஆன்மா (Self) வேறு, ஆன்மாவல்லாதது வேறு [illegible]. [illegible]ந்தியது முந்தியதன் மீது பதிவதை, அது இதனுடன் [illegible]. இரண்டும் ஒன்றையொன்று தொட்டுக்கொள்வதை [illegible]தே வேதாந்தம் வேலை செய்கிறது. அந்த இரண்டும் [illegible] வேறானவை, ஆன்மா அல்லாதது ஆன்மாவிற்குத் [illegible]தது என்பதிலிருந்தே வேதாந்தத் தத்துவம் தோன்றி [illegible]

கிருஷ்ண – அர்ஜுனக் கூட்டணி

வேதாந்தத்தின் பிரம்மன் உலகியல் செயல்பாடுகளை ஏற்காது. உலகியல் மாற்றங்களை அது மாயை என்று மதிப்பிடும். இதனை சங்கரத் தத்துவம் தெளிவாக விளக்குகிறது. ஆனால் பகவத்கீதையில் நாம் வேறொரு சித்திரத்தைக் காணுகிறோம். பகவான் கிருஷ்ணன் தானே பிரம்மம் என்று அறிவித்துக் கொள்ளுகிறார். ஆனால், குருஷேத்திரப் போர்க்களத்தில் போரிடத் தயங்கும் அர்ஜுனனைப் போரிடச் சொல்லுகிறார். பிரம்மம் உலகியல் செயல்பாட்டை ஊக்குவிக்கிறது! இதனை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? எல்லா வகைச் செயல்பாடு களையும் மறுக்கும் பிரம்மம் முதல் முறையாக உலகியல் செயற்பாட்டை - குறிப்பாக சத்திரியனின் அரசியல் செயல் பாட்டை ஆதரிக்கிறதே, அது ஏன்?

இதைத்தான் நாம் கிருஷ்ண அர்ஜுனக் கூட்டணி என்கிறோம். அதனை பிரம்ம - சத்திரியக் கூட்டணி என்றும் கூறலாம். இன்னும் அதனை பிரம்மத்தின் அரசியல் என்றும் கூறலாம். மக்கள் கதைகளில் வழங்கும் கிருஷ்ணன் வேறுவித மானவன். அவனைப்பற்றி நாம் இங்குப் பேசவில்லை.

மகாபாரதப் போர்க்களத்தில் முடிவு செய்யப்படுவது ஒரு அரசியல் பிரச்சினை. யாருக்கு ஆட்சி சொந்தம்? என்ற கேள்வி அங்கு ஆயுதங்களின் மூலம் முடிவு செய்யப்படுகிறது. மகாபாரதம், ராமாயணம் இரண்டுமே சத்திரிய அரசியலைப் பற்றிய இதிகாசங்கள்.

அரசியல் அதிகாரம் என்று வரும் போது பிரம்மம் தனது தனித்த நிலையிலிருந்து - தனது சொந்தக் கூட்டிலிருந்து வெளியே வருகிறது. ஏராளமான ஆர்வத்தோடு வெளியே வருகிறது. சத்திரியச் செயல்பாட்டை அமோகமாக ஆதரிக்கிறது. நான் செயல்படமாட்டேன், ஆனால் நீ செயல்படு. உக்கிரமாகச் செயல்படு. வருண விதிகளின்படி செயல்பட வேண்டியது உனது கடமை. ஆயின் செயல்பாட்டின்

பலன்களை நீ எதிர்நோக்காதே!- என்று பிரம்மம் ஒரு புதிய தத்துவத்தை இப்போது போதிக்கிறது. நிஷ்காமிய கர்மம் என்பது இத்தத்துவ நிலைக்கு அது தரும் பெயர்.

செயல்படவேண்டியது உனது வருணக்கடமை, ஆனால் செயல்பாட்டின் பலனை எதிர் நோக்காதே என்று கூறியதன் மூலம் செயல்பாட்டின் மீது தனது ஆதிக்கத்தை பிரம்மம் நிலை நாட்டிக் கொள்ளுகிறது. பிரம்மத்தின் தலைமையை ஏற்கும் அரசியல் செயல்பாட்டிற்கு, செயல்பாடுகளையெல்லாம் மறுக்கும் தத்துவ பிரம்மம் இப்போது அங்கீகாரம் வழங்குகிறது.

ஆக, உலகியல் செயல்பாடுகளை பிரம்மம் இப்போது இரண்டாகப் பகுத்துக் காட்டுகிறது. பிரம்மத்தின் தலைமையை ஏற்கும் செயல்பாடுகள், பிரம்மத்தின் தலைமையை ஏற்காத செயல்பாடுகள். எல்லாச் செயல்பாடுகளையும் முன்பு மறுத்த பிரம்மம் இப்போது தனக்கு எதிரான செயல்பாடுகளை மட்டும் எதிர்க்கிறது.

அத்வைதம்
நீதி, நியாயம் சாத்தியமில்லை

இந்தியா ஓர் உன்னதமான ஆன்மீக நாடு; ஒப்பற்ற ஆன்மீக சிந்தனைகளைக் கொண்ட நாடு; இந்திய ஆன்மீகத்தின் உச்சப்புள்ளி வேதாந்தம் - இப்படியெல்லாம் கூறிப் [illegible] கொள்வதில் இந்திய வைதீகர்களுக்கு இணை வேறு [illegible] கிடையாது.

இந்தப் பெருமைகளும் பீற்றல்களும் ஒருபுறம் [illegible] இந்த நாடு ஒரு நூறு வருடத்திற்குள்ளாக ஊழலும் [illegible] பெருக்கெடுத்து ஓடும் நாடாக எப்படி மாறியது? 2000 [illegible] ஆன்மீகம் பொல பொலவென்று சரிந்து விட்டதே. [illegible] துறவிகளையும் ஞானிகளையும் தந்த நாடு மோசடி [illegible] அயோக்கியத்தனங்களுக்கும் இருப்பிடமாக ஆகி[illegible] அது எப்படி?

500- வருடங்களாக முதலாளித்துவத்தைப் பேணி [illegible] வந்துள்ள ஐரோப்பாவில் இல்லாத அளவிற்கு [illegible] சீர்கேடுகளும் அநீதியும் இந்தியாவில் மலிந்து விட்ட[illegible] ஏன்? நுகர்வுக் கலாசாரத்தை எதிர்கொள்ளமுடியாமல் [illegible] ஆன்மீகம் உடைந்து தூள் தூளாகிப் போய் விட்டதே. [illegible]

இந்தக் கேள்விகளைச் சிறிது வேறுவிதமாகக் [illegible] பார்ப்போம். அப்படிக் கேட்க வேண்டியது [illegible] கிறது. இந்திய ஆன்மீகம் சமூக வாழ்க்கையில் [illegible] வேண்டிய அறவியல் என்ற ஒன்றை உண்மையில் [illegible] கிறதா? சமூக வாழ்வில் நீதி, நியாயம் குறித்து இந்திய [illegible] திற்கு உண்மையில் அக்கறை உண்டா? எந்தக் [illegible] விதமான அறவியல் அக்கறை அதற்கு இருந்திருக்[illegible] விதமான அறவியல் நூல்களை அது உற்பத்தி [illegible] கிறது? என்னென்ன அறவியல் விவாதங்களை இந்திய [illegible] நடத்தியிருக்கிறது?

இந்திய ஆன்மீகத்தின் உச்சக்கட்ட ஞானம் என்று கூறப் [illegible] வேதாந்தம் பிரம்மம் மட்டுமே உண்மை, உலகம் மாயை என்று நிரூபித்துக் காட்டுவதற்கு தனது ஒவ்வொரு நூலின் [illegible]ப் பக்கங்களையும் செலவளித்திருக்கிறது. எந்த வேதாந்த நூலில் அறவியல் ஒரு பிரச்சினையாக விவாதிக்கப் [illegible]? உலகை மாயை என்றும், வெறும் காட்சி என்றும் [illegible] ஒரு தத்துவத்தால் உலகியல் அறங்களை, சமூகநீதி, [illegible] பற்றி உருப்படியாகப் பேசமுடியுமா? மனித உறவுகள், [illegible] பற்றிப் பேசுவதற்கான தத்துவ அடிப்படை மாயா[illegible] உள்ளதா? வருண-சாதி அமைப்பு என்ற ஒன்றை [illegible] வைத்துக் கொண்டு, அதற்கு சாஸ்திர அங்கீகாரம் [illegible] கொண்டு அறவியல் பற்றிப் பேச இந்தியத் தத்துவங் [illegible] என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?

[illegible]/ மாயை என்பதை பரமார்த்திகம்/ வியவகாரிகம் [illegible] வேதாந்தம் கூறும். பரமார்த்திகம் என்பது பிரம்ம [illegible] வெறும் வட்டாரம். வியவகாரிகம் என்பது உலக [illegible] வட்டாரம். இந்த இரண்டு வட்டாரங்களும் [illegible]வை, ஒன்றையொன்று தொடாதவை என்பதை [illegible]த்தான் வேதாந்தம் தனது எல்லாச் சாதுரியத் [illegible] செலவளித்திருக்கிறது. அறிவு, ஞானம், உண்மை, [illegible] இவையெல்லாமே பரமார்த்திக வட்டாரத்திற்குச் [illegible]வை. இவையெல்லாம் இல்லாத வட்டாரம், [illegible] சம்பந்தமில்லாத வட்டாரம் என்று [illegible] உலகியல்) நிரூபிக்கப்படுகிறது. இப்படி நிரூபித்த [illegible] வேதாந்த ஆன்மீகத்தால் உலகியல் அறம் பற்றியோ, [illegible] பற்றியோ பேசமுடியுமா? அறம், நீதி பற்றிப் [illegible] எந்தத் தத்துவ விளக்கத்தை அதனால் தரமுடியும்?

[illegible] கொஞ்சமாக உண்மை நமக்குப் புலப்படுகிறது. [illegible] ஆன்மீகத்தால் ஊழலையும், லஞ்சத்தையும், ஒழுக்கக் [illegible] எதிர்கொள்ள முடியவில்லை என்பதல்ல [illegible] உண்மையில் இந்த அழிவுகளுக்கெல்லாம் மூல [illegible] இந்திய ஆன்மீகம். இந்திய ஆன்மீகம் ஒரு சுலப [illegible] உலகம் கஷ்டம்; ஓடு - என்பதுதான் அது. உலகப் [illegible], சமூகப் பிரச்சனைகளை அது தன் வரலாற்றின் [illegible] கட்டத்திலுமே காத்திரமாக எதிர்கொண்டது [illegible] அப்பாலை உலகிற்குப் பிரம்மத்தையும் இப்பாலை [illegible] சாதி அமைப்பையும் தந்ததைத் தவிர, நீதி, [illegible] மனித நேயம், நல்வாழ்வு என்பது போன்ற [illegible] அது எப்போதுமே உருப்படியாகச் சிந்தித்தது [illegible]

சனாதன தர்மமும் குருமார்கள் சமயங்களும்

வைதீக மரபினர் தமது சமயத்தைச் சனாதன தர்மம் [illegible]
கூறுவார்கள். சனாதனம் என்றால் என்ன பொருள்? [illegible]
அந்தமில்லாதது என்று அதற்குப் பொருள். புராதனம் [illegible]
நூதனம் (புதுமை) என்று அதற்குக் கால வகை [illegible]
எல்லைகளைச் சுட்ட முடியாது என்று விளக்கம் அளி [illegible]
எல்லா மதங்களுமே குறிப்பிட்ட ஒரு வரலாற்றுக் கால [illegible]
தோன்றியவைதான். கால, வரலாற்றுக் காரணிகளால் [illegible]
யடைந்தவைதான். இருப்பினும் ஓர் அலங்காரச் சொல் [illegible]
ஆதி அந்தமில்லாதது என்று சொல்லிக்கொள்ளுவது [illegible]
வாதிகளின் வழக்கம்.

இது ஒருபுறமிருக்க, தனித்த ஒரு மதத் தலைவரால் [illegible]
உருவாக்கப்பட்டதல்ல என்றும் வைதீக (சனாதன) [illegible]
கூறிக்கொள்வார்கள். இயேசுவால் கிறித்துவ மதம் [illegible]
விக்கப்பட்டது, நபிகளால் இஸ்லாம் தோற்றுவிக்க [illegible]
எங்கள் மதமோ அப்படி எந்த ஒரு தனி நபராலும் [illegible]
விக்கப்பட்டதல்ல என்று சனாதனிகள் கூறிக்கொள் [illegible]

கிறித்தவத்தோடும் இஸ்லாமோடும் [illegible]
ஒப்பிடுவது தவிர, இந்திய நாட்டிலேயே தோன்றிய [illegible]
களோடு வைதீக சனாதனத்தை ஒப்பிட்டுப் பேசுவது [illegible]
அவசியமாகிறது.

இந்தியாவில் மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே [illegible]
வைதீகத்திற்கு வெளியே, அதற்கு மாற்றாக குருமார்கள் [illegible]
என்று ஒரு நீண்ட நெடிய இணைமரபு இருந்து வந் [illegible]
தெரிகிறது. சமணம் ஒரு குருமார்கள் சமயம். அதன் [illegible]
கியவர் மகாவீரர். மகாவீரருக்கு முந்தியே 23 தீர்த்த [illegible]
இருந்ததாக அவர்கள் கூறுவார்கள். சமணம் சனாதன [illegible]
வேதமுதன்மையை அவர்கள் ஏற்க மாட்டார்கள்.

பௌத்தம் மற்றுமொரு குருமார்கள் சமய [illegible]
வைதீகத்திற்கு எதிராகப் பெரிய போராட்ட [illegible]

[illegible] கொள்கைகள் அறிவு பூர்வமானவையாகவும், உலகியல்
[illegible] அமைந்திருந்தன. தமிழ்நாட்டு பக்தி இயக்கத்
[illegible] குருமார்கள் உனக்கு. சைவம் நாயன்மார்களிலிருந்தும்,
[illegible] ஆழ்வார்களிலிருந்தும் தொடங்குகின்றன.
[illegible] தோன்றிய வீரசைவம் பசவரிலிருந்து தொடங்கு
[illegible] குருமார்கள் சமய வகைப்பட்டதுவே. சித்தர்
[illegible] குருமார்கள் வரிசை மிக முக்கியம். கோரக்கர் என்பார்
[illegible] குருவாகக் கருதப்படுவார். 16-ஆம் நூற்றாண்டில்
[illegible] சீக்கிய சமயத்திற்கு குருநானக் முதலான பத்து
[illegible] உண்டு. கபீர் பந்தியின் குரு கபீர். தாதுபந்தியின்
[illegible] இடைக்கால இந்தியாவில் இராமானந்தர்,
[illegible] இரவிதாஸ் என்பது போன்ற பல குருமார்கள்
[illegible] வங்காள வைணவத்தின் குரு சைத்தன்யர்.
[illegible] இந்தியாவில் சூபிய மரபிற்குள் கறாரான
[illegible] வரிசை இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்து-முஸ்லீம்
[illegible] பாபாக்கள் என்ற புதிய குருமார்கள்
[illegible] சமயங்களை உருவாக்கியுள்ளார்கள். பாபாக்
[illegible] பின்பற்றாளர்கள் உண்டு.

[illegible] குறிப்பிட்ட குருமார்களை, அவர்களது
[illegible] வைதீக சனாதனம் ஏற்காது. அவர்களும் வைதீ
[illegible] டார்கள். அடிப்படையான, நுட்பமான
[illegible] இந்த இரண்டு மரபுக்களுக்கிடையில் உண்டு.
[illegible] வைதீகம் தனது எல்லைகளுக்கு
[illegible] தான் கொண்டிருந்தது. ஆச்சாரியார்
[illegible] வைதீகத்தின் சொல். "தெய்வத்தின் குரல்"
[illegible] சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள் ஆச்சாரி
[illegible] வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். "பொதுவாக
[illegible] ஸம்ப்ரதாயக் கட்டில் அதிகம் வராமல்
[illegible] எதையும் சொல்லிக் கொடுப்பவரைக்
[illegible] மதம் குறிப்பிட்டவர்களுக்கு மட்டும்
[illegible] போதனையை வித்வத்தினால்
[illegible] நினைக்கும் வழக்கமாயிருக்
[illegible] தர்ம சாஸ்திரங்களிலேயே
[illegible] வேண்டுமானாலும் உபதேசம்
[illegible] வேத அத்யாபனம் மட்டும் பண்ணி
[illegible] சொல்லியிருப்பதாக ஞாபகம்."

"குரு என்பவர் எந்தக் கட்டுப்பாடான ஸம்ப்ரதாயத்திலும் வராமல் அருள் சக்தியாலேயே ஆத்மாபிவ்ருத்தி அளிப்பவரென்றும் ஆசார்யார் என்பவர் கட்டுப்பாடான ஒரு ஸம்ப்ரதாயப்படி வரையறுக்கப்பட்ட சித்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாக, நம் பகவத் பாதாளைப் போல போதிப்பவரென்றும் பொதுவாய்ச் சொல்கிறோம்". (IV. பக். 109)

காஞ்சிப் பெரியவர் எவ்வளவு துல்லியமாக ஆசார்யார், குரு என்ற சொற்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார் என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டியது. இது சனாதன மரபு, குருமார்கள் மரபு குறித்த வேறுபாடும் ஆகும். "குறிப்பிட்ட வர்களுக்கு மட்டும்", "கட்டுத்திட்டமுள்ளதான போதனை" "வித்வத்தினால்", "வேத அத்யாபனம் செய்து வைப்பவர்" "கட்டுப்பாடான ஒரு ஸம்ப்ரதாயப்படி", "வரையறுக்கப்பட்ட சித்தாந்தத்தை", "நம் பகவத் பாதாளைப் போல்" (சங்கரரைப் போல்) - என்பது போன்ற சொற்களையெல்லாம் காஞ்சி மடத்தின் தலைவர் ஆசார்யார் மரபுடன் சேர்த்துக் கொள்கிறார்.

ஆனால் "குரு" வுடன் தொடர்பு கொண்ட சொற்கள் எவை பாருங்கள்! "ஸம்ப்ரதாயக் கட்டில் அதிகம் வராமல்" "அருளினால்", "எவருக்கும் எதையும்", "எந்த பாஷையில் வேண்டுமானாலும்" - இவையெல்லாம் குருமரபுகளைக் குறித்து காஞ்சிப்பெரியவர் பயன்படுத்தும் சொற்கள்.

குரு என்ற சொல்லையும் அதன் பயிற்சிமுறையையும் வைதீக மரபு தனக்குள் எடுத்துக்கொண்டது. வேதப்பாடங்கள், வேத விளக்கங்கள் அளிக்க அது குருகுல முறையைத்தான் பின்பற்றுகிறது. இன்று பெரும்பாலோர் குருகுல முறை என்றா லேயே அதுவும் வைதீகம் சார்ந்ததுதான் என்று கருதுகிறார்கள். அந்த அளவிற்கு குரு என்ற சொல் வைதீகத்தால் சமஸ்கிருதமாக்கம் செய்யப்பட்ட பிறகும் கூட ஆசார்யாரை எவ்வளவு கறாராக சந்திரசேகரேந்திர சுவாமி பிரித்துக் காட்டுகிறார் தெரிகிறதா! இது தான் பிராமணீயம்.

சரி, அது இருக்கட்டும். சனாதனமும் (வைதீகமும்) குருமார்கள் சமயங்களும் வேறுபட்டவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம். குறிப்பாக வைதீகரல்லாத மக்களின் ("எவருக்கும் எதையும்") அறிவு, சமயம், மற்றும் கல்வித் தேவைகளை ஈடுகட்டியவர்கள் குருமார்கள். அவர்கள் சமஸ்கிருதமல்லாத மொழிகளில் ("எந்த பாஷையில் வேண்டுமானாலும்")

அறிவுத் தேட்டங்களை நிகழ்த்தினார்கள். வைதீகரல்லாத அந்த மக்கள் ஞானிகளின் அறிவு அந்த மக்கள் சார்ந்திருந்த சமூக வாழ்க்கை நிலைகளைச் சார்ந்திருந்தது. வைதீகத் தத்துவத்திற்கு மாற்றுத் தத்துவங்களை அவர்கள் உற்பத்தி செய்தார்கள். உழைப்பிற்கு முழுதும் அந்நியமான வேதப் பிராமணர்களின் தத்துவங்களிலிருந்து உடலுழைப்புடன் கொஞ்சமாகவோ அதிகமாகவோ தொடர்பு கொண்டிருந்த பிராமணரல்லாதவர்களின் தத்துவங்கள் வித்தியாசப்பட்டிருந்தன. அடித்தளத்திலிருந்து மேல்நோக்கிச் செல்வதற்கு, சமூக அங்கீகாரம் பெறுவதற்கு அவர்களது சமயச் சிந்தனைகள் அவர்களுக்குப் பயன்பட்டன. சில வேளைகளில் அவர்கள் தம்மை சமஸ்கிருதமாக்கத்திற்கு உட்படுத்திக் கொண்டதும் உண்டு. இருப்பினும் சமஸ்கிருதத்திற்கு மாற்றாக அவர்கள் தோன்றினார்கள் என்பதனால் கடைசி வரை இந்த மாற்றுநிலையின் வேர்கள் நிலைப்படுவதும் உண்டு.

பொதுவாக இப்படி வைதீக எல்லைகளுக்கு வெளியில் இருந்த குருமார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை எண்ணிப் பார்த்தால், அவர்களை "ஓதாமல் உணர்ந்தவர்கள்" என்ற பதத்தால் குறிப்பிடுவதைப் பார்க்கலாம். ஓத்து என்றால் வேதம். வேதக்கல்வி பிராமணர்களுக்கே உரியது. அந்த முறையான கல்வி பெறாதவர்கள் இந்தக் குருமார்கள். வேறு வகையானவை இவர்களது கல்வியும் ஞானமும். எனவேதான் இவர்களை ஓதாமல் உணர்ந்தவர்கள் என்று கூறுவார்கள். புத்தர், நானக், கபீர், இரவிதாஸ், நாராயணகுரு அல்லது வள்ளலார் இராமலிங்கர், வைகுண்டர் - இவர்களுக்கு வேதக் கல்வி வாய்ப்பு இருந்ததில்லை. இவர்கள் ஓதாமல் உணர்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுவார்கள். இது உண்மைதான். இவர்களது சமய சிந்தனைகள் ஓத்திலிருந்து (வேதத்திலிருந்து) தோன்றியவை அல்ல.

இறைவனை நேரடியாகத் தரிசித்தல், இறைக்காட்சி பெற்று அருளைப் பெறுதல் போன்றவற்றை இவர்கள் தமது அனுபவமாகக் காட்டுவார்கள். புத்தர் போதிமரத்தடியில் ஞானம் பெற்றார், குருநானக் மூன்று நாட்கள் நீருக்குள் மறைந்திருந்து இறைவனோடு வாழ்ந்தார், காளிதாசனுக்கு காளிதேவி நாவில் எழுதினாள், பார்வதி ஞானசம்பந்தனுக்கு ஞானப்பால் ஊட்டினாள், சேக்கிழாருக்கு இறைவன் 'உலகெலாம்' என

சாங்கியத்தின் விவசாயப்பின்புலம்

பண்டைய இந்தியத் தத்துவங்களுக்கிடையில் சாங்[illegible]யத்தை வரிசைப்படுத்துவோர் அது ஒரு ஆஸ்திக தத்துவ[illegible] என்று வரிசைப்படுத்துகின்றனர். ஆஸ்திகம் என்[illegible] பண்டைய இந்தியாவில் வேதத்தின் தலைமையை ஏற்[illegible] கொள்வது என்று பொருள். எனவே சாங்கியம் வேதத்[illegible] தலைமையை ஏற்றுக் கொண்ட தத்துவம் என்று வரி[illegible] படுத்துகின்றனர். ஆனால் இது சரியான முடிவா?

பிரம்ம சூத்திர உரையில் சங்கரர் சாங்கியத்தை வேத[illegible]த்தின் பிரதானமல்லன் - முதல் எதிரி - என்று குறிப்[illegible] இது சரியான கணிப்பு.

சாங்கியத்தின் முதன்மைக் கருத்தாக்கம் பிரகிருதி. பிர[illegible] எனில் இயற்கை, பூமி. பிரகிருதி என்ற சொல்லின் [illegible] முதன்மையான செயல், எல்லாவற்றையும் உற்பத்தி [illegible] என்பதாகும். பூமியை எல்லாவற்றின் பிறப்பிடமாகக் [illegible] மக்களின் பண்பாட்டிலிருந்து சாங்கிய தத்துவம் [illegible] யிருக்கவேண்டும்.

பிரகிருதி எப்போதோ ஒரு காலத்தில் அசை[illegible] இயக்கமின்றி சமநிலையில் தன்னில்தானே இருந்த[illegible] பின்னர் அதன் சமநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு அ[illegible] பொருட்கள் அனைத்தையும் தன்னிலிருந்து உற்பத்தி [illegible] தொடங்கியது என்றும் சாங்கியம் கூறும். மகத், பு[illegible] பூதங்கள், ஐம்புலன்கள், ஐம்புலன் காரியங்கள் ஆ[illegible] படிப்படியாக அது பிறப்பித்தது என்றும் சாங்கியம் கூ[illegible] அல்லது இயற்கை உலகப் பொருட்கள், மனித [illegible] ஆகியவற்றைப் படிப்படியாக உற்பத்தி செய்து கொ[illegible] ஒரு வகை விளக்கம் இது. பிரகிருதியை ஒரு தெய்[illegible] இறைவன் என்பதாக சாங்கியம் கூறாது. மாறாக [illegible] இருந்தே பல்வகைப் பொருட்களைப் பிரகிருதி [illegible] என்று சாங்கியம் கூறும். பரிணாமம் என்ற [illegible] சாங்கியத்தின் சிறப்பம்சம்.

[illegible] தன்னில்தானே இருக்கும்போது உலகப் பொருட்[illegible]. அவற்றின் பண்புகளெல்லாம் வெளிப்படா[illegible] இருந்ததாகவும் அது பரிணமிக்கத் தொடங்கியவுடன் [illegible]களும் பண்புகளும் துலக்கமாக வெளிப்பாட்டு[illegible]ந்ததாகவும் சாங்கியம் கூறும். வெளிப்படா நிலையை [illegible] என்றும் வெளிப்பட்ட நிலையை வியக்தம் என்றும் [illegible] வித்திலிருந்து செடி வெளிப்படுவது போன்றது [illegible] வித்து - அவியக்தம்; செடி வியக்தம், இல்லாதது [illegible] வெளிப்படாநிலை, வெளிப்பட்ட நிலை என்று [illegible] நிலைகள் உண்டு. இரண்டும் சம அளவில் உண்மை [illegible]

[illegible] பொருட்களின் மூலாதாரம் என்ற பொருளில் [illegible] துவக்கம் எனலாம். அந்த ஒரே துவக்கத்திலிருந்து [illegible]கள் தோன்றுகின்றன. ஒன்று-பல என்ற பிரச்சினை [illegible]றது. ஒன்று எந்த அளவிற்கு உண்மையோ, [illegible] அதே அளவிற்கு உண்மையே. பன்மையை விட [illegible] அதிக உண்மைத் தன்மை உண்டு என்று சாங்கியம் [illegible]

[illegible]த்தின் இன்னொரு கொள்கை சத்காரியவாதம் [illegible] சத்காரிய வாதத்தின் நேரடிப் பொருள் காட்சி [illegible] காரியங்களையும் உண்மை என்று அங்கீகரிப்ப[illegible] சத்காரிய வாதம் சத்காரணவாதத்திற்கு எதிரானது. [illegible] காரணம் மட்டுமே உண்மை, காரியங்கள் முழு[illegible] என்பது சத்காரணவாதம். சத்காரியவாதமோ [illegible] உண்மை என்பது ஆகும்.

[illegible]த்தின் சத்காரியவாதம் மேலும் செழுமையானது. [illegible] பண்புகள் காரணத்தில் முன்னதாகவே அமைந் [illegible] சத்காரியவாதம் கூறியது. அதாவது காரணத்தில் [illegible]) பண்புகள் உள்ளடங்கிய (வெளிப் [illegible] அமைந்திருக்கும். காரணத்திற்கும் காரியத் [illegible] ஒரே வேறுபாடு காரணம் அவியக்தம், காரியம் [illegible] மட்டுமே. மீண்டும் வித்து x செடி என்ற [illegible] தான் சொல்லவேண்டும். வித்து - காரணம், [illegible] காரியம், வியக்தம். இல்லாதது தோன்றாது.

[illegible] காரங்களில் சமணம், பௌத்த தத்துவங் [illegible] ஆசீவகம் என்ற தத்துவம் விளங்கியது.

ஆசீவர்கள் ஒரு தாய் கருவுற்ற காலத்தில் கருவின் [illegible] களிலிருந்து குழந்தையின் எதிர்காலத்தை கணித்துச் சொல்லும் வழக்கம் கொண்டிருந்தனர். கரு - காரணம், அவியக்தம். மனி[illegible] - காரியம், வியக்தம். பரிணமிப்பு, காரண காரியத் தொடர்பு ஆசீவகத்திற்கும் சாங்கியத்திற்கும் இடையிலான உறவு இங்[illegible] விளக்கம் பெறுகிறது.

காரண காரியத் தொடர்பு, இல்லாதது தோன்றா[illegible] பரிணாம உறவு என்ற கோட்பாடுகளுக்கும் பௌத்தத்தி[illegible] சர்வாம்சத் தொடர்பு (பிரத்தித்ய சமுத்பாதம்) எ[illegible] கொள்கைக்கும் அதிக தூரமில்லை.

சரி, மீண்டும் சாங்கியத்திற்கே திரும்பி வருவோம். பிரகிருதி என்பது பெண்பாற்சொல். பூமி, இயற்கை - அ[illegible] ஒரு பெண், தாய். குறியீடாகச் சொல்லுவதானால் பிரகிருதி என்பது தாய். 'மா' காளி. பிரகிருதியின் நிறம் கருப்பு, கரும்பச்சை, நீலம். அவள் கட்டுப்பாடற்றவள். தான்தோன்றித் தன்மை அவளுக்கு உண்டு. தன்னிச்சைத் தன்மை அவளுக்[illegible] உண்டு. புயல், வெள்ளம், கொந்தளிப்பு போன்ற உக்[illegible] வடிவங்கள் அவருடையவை. அவள் மாயைத் த[illegible] கொண்டவள். மகாமாயை- மகமாயி. அவள் ஒடுங்கிய ம[illegible] வெளிப்பட்ட ஆற்றல்கள் மயமானவள். அவள் மாறுபட்[illegible] கொண்டே இருப்பவள். செயல் மயமானவள். உக்கிரச் செய[illegible] களும் அவளுடையவை. எல்லாவற்றையும் உற்பத்தி செய்[illegible] செய்பவள் அவளே. அவள் சக்தி.

இவ்வாறாக தத்துவமாக இருந்த சாங்கியம் சமய[illegible] தளத்தில் தாந்திரிகமாகவும் சாக்தமாகவும் ஆகிறது.

இந்திய விடுதலை இயக்கக் காலத்தில் பகவத்கீதை

இ[illegible] மதத்தின் புனித நூல் எது? என்று ஒரு கேள்வியை [illegible] வகுப்புகளில் மாணவர்களிடம் கேட்பதுண்டு. மகாபாரதம், [illegible], பகவத்கீதை என்று பல விதமாகப் பதில்கள் [illegible]துண்டு. அப்படிப் பதில் கூறியவர்களிடம் அந்த நூல் [illegible] நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்களா? என்று கேட்டால் 'இல்லை' [illegible] கூறுவார்கள். கொஞ்சம் விவரமானவர்கள் 'ஒரு நூல் [illegible] பல நூல்கள் உண்டு' என்றும் பதில் தருவதுண்டு.

[illegible]னும் 'பகவத்கீதை'க்கு நமது தலைமுறையில் ஒரு [illegible] உண்டு என்பதும் உண்மை. கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக்குப் [illegible] சொல்லியது என்று கூட மாணவர்கள் பதில் கூறுவார்கள்.

பகவத்கீதை 20-ஆம் நூற்றாண்டில் அதிக பிரபலம் பெற்ற [illegible] திலகர் கீதா ரகஸ்யம் என்று உரை எழுதினார். சங்கரர், [illegible] எழுதிய உரைகள் ஆங்கில மொழி மூலம் பிரபல [illegible]. இராதாகிருஷ்ணன் உரை எழுதினார். விவேகானந்தர், [illegible] தமிழில் பாரதியார் கீதைக்கு உரைகள் எழுதியுள்ளனர். [illegible] பலர் அடிக்கடி எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை அர்ச்சுனன் (பாண்ட[illegible]) கௌரவர்களுக்கு எதிராக நடத்திய அரசுரிமைப் [illegible]த்திற்கு ஒப்பிடுவது 20-ஆம் நூற்றாண்டின் [illegible] ஏராளமாக நடந்தது. கீதையைப் படித்தோர், [illegible]தோர் என்பதை விட கீதா தத்துவம் உபதேசிக்கப் [illegible] முக்கியப்படுத்தப்பட்டது. கீதையில் கிருஷ்ணர் [illegible]க்குக் கர்மயோகத்தை (கர்மமார்க்கத்தை) உபதேசித் [illegible] விஷயம் குறிப்பாகக் கீதை பயன்படுத்தப்பட்டதற்கு [illegible] அமைந்தது. கர்ம மார்க்கம் என்பது பொது [illegible] விடுதலை) ஒன்றுக்காகப் போராடுவது, செயல் [illegible] என்று ஆகப் பொதுவாக விளக்கப்பட்டது.

பகவத்கீதை உபதேசிக்கப்பட்ட சூழல் இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற்கு ஓர் உருவகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது ஒரு புறமிருக்க, பகவத் கீதை இந்திய வரலாற்றில் வேறு எந்த நூற்றாண்டிலாவது இவ்வளவு பிரபலம் அடைந்திருந்ததா என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்ப்பது அவசியமாகிறது. இந்தக் கேள்விக்கு 'இல்லை' என்ற பதில்தான் கிடைக்கிறது. பொதுவாக மகாபாரத, ராமாயணக் கதைகள் பிரபலமாக இருந்திருக்கின்றன. விஷ்ணு புராணங்கள், கிருஷ்ணர் கதைகளுக்கு மக்களிடையில் பிரபலம் இருந்திருக்கிறது - குறிப்பாக வைணவர்களுக்கிடையில். ஆனால் பகவத்கீதைக்கோ, அது கர்மமார்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது - எனவே சமூகநலன் நோக்கிய செயல்பாடுகள் என்பதுதான் அதன் செய்தி என்ற [illegible] பிடிப்புக்கோ இந்திய தத்துவ வரலாற்றில் 20-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் எப்போதுமே விசேஷ அங்கீகாரம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

பகவத்கீதையில் கர்ம மார்க்கம், அதாவது சமூகநலன் கருதிச் செயல்படுங்கள் என்ற செய்தி உண்மையில் உள்ளதா என்று அணுகிப்பார்த்தால் அதுவும் இலலை. "நீ ஷத்திரியன். சத்திரியனின் சுயதர்மம் அரசுரிமைக்காகப் போராட வேண்டியது. எனவே போர் புரி. வெற்றி பெற்றால் அரசு கிடைக்கும். இறந்து பட்டால் சொர்க்கம் செல்வாய்!" என்பதுதான் கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சொல்லுவது. இந்தச் செய்தியை இன்னும் அகலமாக நியாயப்படுத்த கிருஷ்ணர் "சுயதர்மக் கோட்பாட்டை" [illegible] எல்லா வருணங்களுக்கும் நான்தான் ஏற்படுத்தினேன். அவரவர் அவரவர் வருணத்திற்குரிய கருமங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று விளக்குகிறார். இவ்வாறாக கீதை வருண அமைப்பை [illegible] வெவ்வேறு வருணங்களின் ஸ்வதருமங்களையும் விளக்கும் நூல். பிராமணன் வேதம் ஓதுவதையும் சத்திரியன் அரசுரிமைக்காக ஆயுதமேந்திப் போராடுவதையும் வைஸ்யன் விவசாயம் வணிகம் முதலிய உலகியல் தொழில்கள் செய்வதையும் சூத்திரன் அனைவருக்கும் தொண்டூழியம் செய்வதையும் மீண்டும் [illegible] முறை (இன்னும் பல நூல்கள் போல) வலியுறுத்திய [illegible] ஆனால் எல்லோரும் செயல்படுங்கள், சமூக நலனுக்காக [illegible] பாடுபடுங்கள் என்பதாக ஒரு செய்தி அதில் உள்ளதா [illegible] அதுவே கர்மயோகம் என்பதுவும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் அரசியல் தேவைகளுக்காக இந்தக் கற்பிதம், [illegible] உருவாக்கப்பட்டு பரப்பப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்கு எதிராக விடுதலைக்காக முதல் [illegible] கொடுத்தவர்கள் உண்மையில் இந்துக்கள் அல்ல. [illegible] ஆட்சி முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, பிரிட்டிஷார் இந்தியாவில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதால், முஸ்லீம்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக முதல் போராட்டங்களைத் துவக்கினார்கள். அவர்கள் "ஜிகாத்" (புனிதப்போர்) [illegible] கருத்தைத் தமது மக்களைத் திரட்டப் பயன்படுத்தினர். [illegible]டுதல், போர்புரிதல் என்ற கருத்துக்களுக்கு இஸ்லாத்தில் [illegible]மாக இடம் உண்டு. சீக்கிய அரசரான மகாராஜா ரஞ்சித்சிங்கின் ஆட்சி பிரிட்டிஷ்காரர்களால் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதால் சீக்கியர்கள் ஆயுதம் ஏந்திய [illegible]களை நடத்தினார்கள். தீவிரச் சமூகச் செயல்பாடு, [illegible] ஏந்திய மக்கள் எழுச்சிகள் ஆகியவற்றிற்கு சீக்கிய [illegible]யில் தாராளமாக இடம் உண்டு.

ஆனால் இந்துக்களுக்கு, குறிப்பாக வைதீக மதத்தவருக்கு [illegible] தத்துவங்களுக்குள் 'செயல்படுதல்' என்பதற்கு [illegible] கருத்துக்கள் கிடையாது. வைதீகத்திற்கு நேர் [illegible]யான தத்துவநிலைப்பாடுகள் கொண்ட தாந்திரிக [illegible] மரபில்) தன்னிச்சையான செயல்பாடுகளுக்கு ஓர் [illegible] இடம் உண்டு. ஆனால் வைதீகம் இதனை ஏற்காது.

[illegible]னும் இந்து-வைதீகம் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் [illegible]க்கத்தில் ஓர் இக்கட்டான நிலைக்கு வந்து சேர்ந்தது. [illegible]ட்டை' ஏற்கக் கூடிய ஒரு தத்துவம் - ஒரு குறியீடு - [illegible] தேவைப்பட்டது. அப்படி அது கண்டறிந்த, கற்பித்த [illegible]தான் கீதையின் செய்தி கர்மயோகம் என்பது. அதன் [illegible]தான் கிருஷ்ண - அர்ச்சுனக் கூட்டணி. இஸ்லாமி[illegible] சீக்கியரிடமும் உள்ளது எங்களிடமும் உள்ளது [illegible] இக்குறியீடும் விளக்கமும் பிரச்சாரம் செய்யப் [illegible]

[illegible], உலகியல் செயல்பாடு என்ற பொருளில் (சமூக [illegible]கான தீவிரச் செயல்பாடு என்ற பொருளில்) கர்ம [illegible] இந்து-வைதீகம் நிரந்தரமாக ஏற்றுக் கொண்டது [illegible] கூறமுடியுமா?

[illegible] இல்லை. கர்மமார்க்கம் என்ற சதுரங்கக் காயை [illegible] ஓர் அரசியல் சூழலில் மிகத் தந்திரமாகப்

பயன்படுத்தியது. அவ்வளவுதான். நிரந்தரமாக ஒரு கருத்தியல் பரிணமிப்பிற்கு - சுயவிமர்சனத்திற்கு - அது தன்னை எப்போதுமே ஆட்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. கர்ம மார்க்கத்தை அது பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த அதே காலத்தில் கூட (20-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில்) அது இன்னொருபுறம் செயல்பாடு களைக் கடந்த, எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்காத பிரம்மத்தைப் பற்றியும் ஏராளமாகப் பேசியது. இன்னும் பச்சையாக, வருண தருமத்தை அது எப்போதுமே நிராகரித்ததும் இல்லை. வைதீகத்தின் எந்த ஒரு பிரதிநிதியும் வருண தருமத்தை விமர்சித்தது கிடையாது. மாறாத பிரம்மம், சனாதன வருண தர்மம் ஆகியவற்றைப் பேசிக் கொண்டே அது இன்னொருபுறம் கர்ம மார்க்கம் பற்றியும் பேசியது.

அது கர்மமார்க்கம் பேசியதற்கு அரசியல் உள்நோக்கம் உண்டு. அரசுரிமை, ஆட்சி அதிகாரம் பற்றிய கேள்வி அது யினுடையது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியோடு நடந்த போராட்டமும் அதே கேள்வியைக் கொண்டது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காரர்களுக்குப் பிறகு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான "செயல்பாடுகள்" என்ற கோஷம் அதற்கு அநுசரணையாக கர்மமார்க்கமும் பேசப்பட்டன. ஆனால் அதே வேளையில் அப்படி ஆட்சி அதிகாரத் தலைமையை ஏற்க விழைந்தவர்கள் அரை நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகளான இந்துத்துவவாதிகளாக இருந்ததால் பிரம்மமும், வருண தருமமும் இன்னொருபுறம் பேசப்பட்டன.

வைதீகம் இந்திய விடுதலைப்போராட்ட காலத்தில் இப்படிப் பல முகங்களைக் காட்டுவதற்குத் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டது என்பது இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய தாகும்.

சமஸ்கிருதமயமாக்கம்

சமஸ்கிருதமயமாக்கம் என்ற கருத்தாக்கத்தை 1960-களில் எம்.என். ஸ்ரீனிவாஸ் என்ற சமூகவியலாளர் பிரபலப்படுத்தினார். தமிழில் இதனை மேல்நிலையாக்கம் என்றும் சில அறிஞர்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள்.

இந்திய சாதிச் சமூகத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள சாதிகள் தம் அந்தஸ்தை உயர்ந்ததென்று காட்டிக்கொள்வதற்காக பிராமணர்கள் அல்லது சமஸ்கிருத கலாசாரத்தின் கூறுகளை ஏற்று சூடிக்கொள்ளுவதை, அதன் மூலம் படிப்படியாக அந்தச் சாதியினர் உயர் அந்தஸ்து ஈட்டிக்கொள்வதை ஸ்ரீனிவாஸ் சமஸ்கிருதமயமாக்கம் என்று குறிப்பிட்டார்.

இக்கருத்தாக்கத்திற்குள் அவர் பொதிந்து வைத்திருக்கும் சில விஷயங்களையும் நாம் கண்டு கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்தியச் சாதிச் சமூகம் இறுக்கமான சாதிக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டது என்ற கருத்தை மறுப்பதற்கு ஸ்ரீனிவாஸ் சமஸ்கிருதமயமாக்கத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். அதாவது, சாதிச் சமூகம் அப்படியொன்றும் இறுக்கமானதல்ல, எத்தனையோ சாதிகள் பிராமண பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் உயர்வு அடைந்திருக்கின்றன என்பது அவரது வாதம். இந்த வாதத்தில், பிராமணியத்தை ஏற்பதன் மூலம் உயர்வு பெறுவதற்கு வழி உண்டு என்ற கருத்துதான் வலியுறுத்தப்படுகிறது என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். பிராமணியம் உயர்ந்தது என்ற குறுகிய (தவறான) நிலைப்பாட்டிலிருந்து இந்தச் சமூகவியலாளர் வெளியே வரவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

சமஸ்கிருதமயமாக்கம் இந்திய வரலாற்றில் நடந்து வந்திருக்கிறது என்பதை விட சமஸ்கிருதமயமாக்கம் நடக்க வேண்டும் என்பதுவே இக்கருத்தாக்கத்தில் உள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இந்தியாவின் அடித்தளச் சாதிகள் பொருளாதாரம், அந்தஸ்து, அதிகாரம் ஆகியவற்றைச் சாதிப்பதற்கு பல்வேறு வழிகளில் முயற்சித்து வந்திருக்கிறார்கள். சமயங்களின் வரலாற்றையும் கலாசாரங்களின் வரலாற்றையும் உற்றுக் கவனிக்கும் போது நாம் இதனை அறியமுடியும். பௌத்தர்கள் வைதீக மரபை எதிர்த்து சமூக ஆன்மீக எல்லைகளுக்குள் வலுவான செல்வாக்கு செலுத்தினர். அவர்கள் சமஸ்கிருதமயமாக்கத்திற்கு ஆட்பட்டார்களா, என்ன? இல்லை. வட்டார பக்தி மரபுகள் தத்தமது மொழிகளில் இறை உணர்வை வெளிப்படுத்த முடியும் எனப் போராடினார்கள். வேதங்களுக்கு மாற்றாக புனித-மூல நூல்களை உருவாக்கினார்கள். சமஸ்கிருதத்திற்கு மாற்று தமிழ், கங்கைக்கு மாற்று காவேரி, வேதங்களுக்கு மாற்று திவ்வியப் பிரபந்தம் - என்பதாக இம்முயற்சிகள் நடந்தன. தமிழ்நாட்டு சைவம், தென்கலை வைணவம் ஆகியவற்றைப் பேசியபடியே அதன் சார்பாளர்கள் சமூக [illegible] (ஆதிக்கம்) ஈட்டினர். வட்டார பக்தி இயக்கங்கள் அவற்றின் முதற்கட்டத்தில் சமஸ்கிருதமயமாக்கத்திற்கு ஆட்படவில்லை. மாறாக, எதிர்நிலையில் செயல்பட்டன.

வட இந்திய வட்டாரங்களில் இஸ்லாமியச் சார்பு கொண்ட ஆட்சியாளர்கள் ஆட்சி புரிந்த காலங்களில் (11-17 நூற்றாண்டு களில்) ஏராளமான அடித்தளச் சாதியினர் பொருளாதார [illegible] யாகவும், சமூக அரசியல்ரீதியாகவும் உயர்நிலைகளைச் சாதித்தனர். அவர்கள் உயர்வுக்கு சமஸ்கிருதமயமாக்கம் காரணமாக இருக்க வில்லை. இஸ்லாமிய மன்னர்களின் வணிக நலன்கள், [illegible] பதனிடுதல், செருப்புத்தைத்தல், தோலாடைகள் உற்பத்தி, [illegible] நெசவு, சாயம் ஏற்றுதல், கட்டடக் கலைஞர்கள், கைவினைஞர்கள் இன்னும் பல சமூகப்பிரிவினருக்கு பொருளாதார வாய்ப்புகளை வழங்கின. இதையொட்டி அம்மக்கள் தமது முந்தைய [illegible] தகாத சூழல்களிலிருந்து விடுபட்டு சமூக அந்தஸ்து கொண்டவ ராக உயர்ந்தனர். சமஸ்கிருத மரபு இட்டிருந்த தளைகளை உடைத்தெறிந்துவிட்டு அவர்கள் முன்னேறினர். இந்த [illegible] பகுதியினர் இஸ்லாமியராகவும் மதம் மாறினர். அவர்களின் இடையிலிருந்து கபீர், ரவிதாஸ் போன்ற ஞானிகளும் தோன்றி னார்கள். இது சமஸ்கிருதமயமாக்கம் என்பதற்கு நேரெதிர் எதிர்நிலையில் செயல்பட்ட நிகழ்வல்லவா?

15-16ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சீக்கிய சமயம் தோன்றியதே! ஒரு மாபெரும் மக்கள் பிரிவிற்கு முகத்தையும் அடையாளத்தையும் அது வழங்கியதே! குருநானக் இளமையில் பூணூல் தரிக்க [illegible] என்பதிலிருந்து தொடங்கி, குருசேத்திரத்தில் [illegible] உணவு சமைத்தார் என்பது வரை எத்தனை வைதீக [illegible] செயல்கள் அவரது வாழ்வில். சாதிப்பெயர்களை [illegible] சிங்/கௌர் என்ற பொதுப்பெயர்களை வழங்கி கால்சா [illegible] அமைப்பை குருகோவிந்தர் உருவாக்கிய போது வைதீகச் [illegible] கொண்ட ஒரு பிரிவினர் இதனை ஏற்க மறுத்து விலகிச் [illegible] என்ற ஒரு வரலாற்றுத் தகவல் கூறும். சமஸ்கிருதத் [illegible] மாற்றான ஒரு மரபை உண்டாக்கியதில்தானே சீக்கியர் [illegible] வரலாறும் அடங்கியுள்ளன!

இந்த நூற்றாண்டில் தலித் மக்கள் தம் விடுதலைக்காக பௌத்தம், கிறித்தவம், இஸ்லாம் என மதமாற்றம் ஆவதும் சமஸ்கிருதமயமாக்கத்திற்கு எதிரானதல்லவா!

ஆக, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் விடிவு பெறுவதற்கான [illegible] இந்திய வரலாற்றில் எத்தனையோ வழிமுறைகளை - [illegible] மாற்று மரபுகளை, எதிர் மரபுகளைக் கடைப்பிடித்து [illegible]. சமஸ்கிருதமயமாக்கமே அதற்கான ஒரே வழி [illegible] கூறுவது துஷ்டத்தனம் அல்லவா!

ஏகாந்தமும் அநேகாந்தமும்

ஏகாந்தமும் அநேகாந்ததும் பற்றி ஏற்கெனவே
"ஏகம்- அநேகம் - சாதியம்" நூலில் எழுதியிருக்கிறேன்.
இங்கு சுருக்கமாகக் காண்போம்.

உபநிடத காலத்தை ஒட்டி இந்தியத் தத்துவத்தின்
பழைய பிரச்சினை உருப்பெற்றது. அது, ஒன்று/
ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான உறவுகள் பற்றிய பிரச்சினை
ஒற்றைத் தொடக்கத்தை வலியுறுத்தியவர்கள் ஏகாந்தவாதிகள்
பன்மையை முதன்மைப்படுத்தியவர்கள் அநேகாந்தவாதிகள்
பிரம்மம் என்ற ஒற்றைக் கருத்தை அறுதிப் பொருள்
வாதிட்டவர்கள் உபநிடத ஏகாந்தவாதிகள்.
உயிர்கள் என அறுதிப் பொருட்கள் பல எனக் கூறியவர்கள்
சமணர்கள். இது வெறுமனே தத்துவப் பிரச்சினை
குறிப்பிட்ட அக்கால இந்தியப் பண்பாட்டின் ஒட்டு
பிரச்சினை என்பதே நாம் இங்கு வலியுறுத்துவது.

பிரம்மம் ஒன்றே உண்மையானது. அதுவே
யானது. அதுவே உயர்ந்தது என்று தத்துவம் செய்த
சிந்தனையாளர்கள் பண்பாட்டுரீதியாக தனிமை
நிலையில் வாழ்ந்தார்கள் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது
காடெனப் பரந்து கிடந்த பூர்வீக இந்தியப் பண்பாட்டைக்
கண்டு அவர்கள் பயந்தார்கள் என்றே தோன்றுகிறது
ஆரம்பத்திலிருந்தே உபநிடதங்களில் ஓர் ஒடுங்கிய
காணப்படுகிறது. அவை பேசியதெல்லாம் அந்த பிரம்மம்
பற்றி மட்டுமே. பிரம்மத்திற்கு இப்புறமாக உள்ள
அதன் பரப்பு, அதன் பகுப்புக் கூறுகள் ஆகியவை
அவற்றின் கண்ணில் படவில்லை. சாங்கியத்தில்
போன்ற ஒரு விரிந்த பகுப்பாய்வு உபநிடதங்களில்
வைசேடிகத்தில் உள்ளது போன்று பதார்த்த
பற்றிய ஆய்வு உபநிடதங்களில் இல்லை.
உள்ளது போன்று மனித துக்கம் பற்றிய

கூர்மையோ உபநிடதங்களில் காணப்படவில்லை.
சமூகத்திலோ உபநிடதங்களால் கால்பாவ முடிய
அறிவுத் தேடலை விட ஆதிக்கத்தை நியாயப்
கருத்தியலாகவே வேதாந்தம் உருவெடுத்திருக்கிறது.
வற்றையும்" விட பிரம்மம் உயர்ந்தது, பிரம்மத்தைத்
கொண்டால் "சகலவற்றையும்" தெரிந்ததாகும் என்பன
வெண்ணையான அறிவிப்புகளைத் திரும்பத் திரும்ப
தங்கள் கூறுகின்றனவே தவிர அதற்கு முந்தியதாகச்
வேண்டிய உலகு பற்றிய பகுப்பாய்வு உபநிடதங்
காணப்படவில்லை. உலகு பற்றிய ஒரு சில பகுப்பாய்வு
அவை சாங்கியத்தைத்தான் நம்பியிருந்திருக்கின்றன.

பிரம்மம் என்ற கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கும் போது
தங்கள் உலகு பற்றிய சிக்கலான தகவல்களை அக்கருத்
தாக்கத்திற்கு வெளியில் தள்ளி விடுகின்றன. உலகப் பொருட்
பன்மைப் பண்பு, அவற்றிற்கு இடையிலான வேறு
அவற்றின் தனித்தனி அடையாளங்கள், அவற்றிற்
கிடையிலான முரண்பாடுகள், காலம், வெளி, மாற்றம்
இவையெல்லாம் பிரம்மக் கருத்தாக்கத்திலிருந்து வெளி
யேற்றப்படுகின்றன. எந்த உலகியல் உள்ளடக்கமும் இல்லாத
அருவமாக பிரம்மம் ஆக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட
அருவமாக இருப்பதே பிரம்மத்தின் உயர்வைக்
அடையாளமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. வேறு
சொல்லுவதானால், எந்த ஒரு உள்ளடக்கத்
பிரம்மம் பாராட்டப்படவில்லை. எந்த உள்ளடக்கமும்
இருப்பதால் பிரம்மம் உயர்ந்ததெனப் பாராட்டப்
பிரம்மம் நிர்குணமானது, நிர்பிரபஞ்சமானது
போன்ற சொல்லாடல்களின் மூலமாகத் தனது
உயர்வை அறிவித்துக் கொள்கிறது. "நேதி, நேதி"
இதுவல்ல) என்று எதுவாகவும் சுட்டப்பட
நிலையை அது சாதித்துக் கொள்ளுகிறது. முன்
நிபந்தனையற்ற உயர்வு (Unconditional Superiority) அதன் நோக்கம்.
முன்நிபந்தனையற்ற உயர்வு என்பதுதான்
வரையறை.

தனித்துவ நோக்கில் பிரம்மம் என்ற கருத்
பெருஞ் சொல்லாடல். அது அடையாளங்
அவற்றை அங்கீகரிக்காதது. பிரம்மத்திற்கு

வரலாறோ மாற்றமோ கிடையாது. காலத்தையோ மாற்றத்[illegible] யோ அங்கீகரித்தால் தனது மரணத்தை அது தானே ஏற்[illegible] கொண்டதாகி விடும். காலத்தைத் தனக்கு வெளியே [illegible] தள்ளுவதன் மூலம் தன்னை அது சனாதனமாக்கிக் கொள்[illegible] சனாதனம் என்றால் என்ன பொருள்? அது புராதனமும் [illegible] நூதனமும் அல்ல. அதாவது அது பழையதும் அல்ல, புதி[illegible] அல்ல. இன்னும் தெளிவாக, அது காலத்தைத் தனக்கு வெளி[illegible] தள்ளி விடுகிறது. அதுவே சனாதனம்.

பிரம்மத்திற்கு இணையாக வேதாந்தம் மனித[illegible] உருவாக்கும் கருத்து ஆன்மா என்பது. பிரம்மம் போல[illegible] இதுவும் பொருட்தன்மையற்ற, கால வெளியற்ற [illegible] சொல்லாடல். ஆனமா மட்டுமே ஒரே தான்மை அல்லது [illegible] (Subjectivity) என உபநிடதங்களில் சொல்லப்படுகிறது. [illegible] இந்திரியங்கள், உடல் எல்லாமே சுயம் அல்லது தான்[illegible] அற்றவை. அதாவது அவை சடப்பொருள் பண்பு கொண்[illegible] ஆன்மாவை சுயமாக்கும் போதே மனமும் இந்திரியங்[illegible] உடலும் சடப் பொருளாக்கப்படுகின்றன.

சடப்பொருளாக்குதல் என்பது ஏராளமாக அர[illegible] கொண்ட கருத்தியல் செயல்பாடு. ஒன்றைச் சடப் பொரு[illegible] போது, சுயம் கொண்டது சடப் பொருளாக்கியவற்[illegible] அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை பெற்று விடுகிறது. [illegible] பொருளை உடைக்கலாம், தகர்க்கலாம், அவ[illegible] கருவியாகப் பயன்படுத்தலாம், அதன் தோளின் மீது [illegible] இது ஒரு சமூக மனோபாவமாகவே ஆக்கப்படுகிறது. [illegible] தத்துவமும் இயற்கையைச் சடப்பொருளாக்குவ[illegible] வில்லை. மனிதக் கூட்டங்களையே சடப்பொரு[illegible] அதன் இலக்கு இயற்கையைச் சடப்பொருளா[illegible] தானல்லாத மக்கள் கூட்டமே அதன் இலக்[illegible] உயர்வையும் பிறரது தாழ்வையும் நிறுவுவதற்[illegible] இயற்கையையும் கூட சடப்பொருளாக்கியது. [illegible] வாதம்- சமணம் இயற்கையைச் சடப்பொருளா[illegible] எல்லாவற்றிலும் உயிருண்டு என்று அது கூறியது.

பிரம்மம் என்ற கருத்தாக்கம் மீஷல் பூக்கோ [illegible] போல ஒரு pan-opticon என்ற நிலைக்கு உயர்[illegible] pan-opticon என்றால் என்ன? ஒரு சிறைச்சாலை[illegible] அடைக்கப்பட்டிருக்கும் அறைகளுக்கு நடுவே [illegible]

[illegible] கட்டப்படும். அந்தக் கோபுரத்தின் உச்சியில் [illegible]கள் நின்று கொண்டிருப்பர். அவர்களால் எல்லாச் [illegible] அறைகளையும் மேலிருந்து கண்காணிக்க முடியும். [illegible] அவர்கள் தம்மை கண்காணித்துக் கொண்டிருக் [illegible] என்பதை சிறைக்கைதிகள் அறிய முடியாது. இப்படி [illegible] மறைக்கப்பட்ட கோபுர ஏற்பாட்டைத்தான் பூக்கோ [illegible] என்று கூறினார். பிரம்மத்திற்கும் இப்படிப்பட்ட [illegible] வரையறையே தரப்படுகிறது. பிரம்மத்தால் [illegible] அறிய முடியும். ஆனால், பிரம்மத்தை வேறு [illegible] அறிய முடியாது. பிரம்மத்தை அறிவதனால் [illegible] அறிந்தவனாகிறாய், ஆனால், பிறவற்றை [illegible] இன்னும் நீ பிரம்மத்தை அறிந்தவனாக [illegible]

[illegible]திற்கு வழங்கப்படும் மறை- கோபுர வரையறை ஓர் [illegible] செயல்பாடு. சகலவற்றையும் தனக்குக் கீழ் [illegible]த்தும் உரிமையும் அவற்றைக் கண்காணிக்கும் [illegible] பிரம்மத்திற்குக் கிடைக்கிறது. ஒழுங்கு மற்றும் [illegible] அரசியல் இது. பிறவற்றைச் சடப் பொருளாக்கி [illegible]டுமே பிரம்மம் உயிருள்ள (the only Subject) [illegible] அறிவித்துக் கொள்கிறது.

[illegible]படுத்தும் மற்றும் கண்காணிக்கும் உரிமையை [illegible] கூட வைதீகம் கடைப்பிடித்தே வருகிறது. இந்து [illegible] சார்பாக வைதீகர்கள் பேசத் துணிவதை [illegible] காட்ட வேண்டும். இந்து மதத்திற்கு முறையான [illegible] இல்லாதபோதும் சாதி வரிசையில் மேல் [illegible] வைத்துக் கொள்ளும் பிராமணர் அதன் [illegible]வதற்கு தமக்கு முன்னுரிமை உள்ளதாகக் கருதிக் [illegible] இந்து மதத்தைக் கண்காணிக்கும் உரிமை [illegible]தாகக் கருதியபடிதான் கோவிலுக்குள் இன்னார் [illegible] கூடாதா என்பது குறித்து சங்கராச்சாரி [illegible] கூறுகிறார். சங்கராச்சாரியார் தன் கையில் [illegible] சாதி அடிப்படையிலான கண்காணிப்பு உரிமை.

[illegible] எதிர் நிலையில் இந்தியத் தத்துவத்தில் ஒலித்த [illegible] சமணத்தின் அநேகாந்தவாதம். அத்வைத [illegible] எதிர்க்கொள்கை சமணத்தின் [illegible] பற்றிய கோட்பாடு என்று பத்மராஜையா [illegible] சமண அறிஞர் கூறுகிறார். பௌதீக உலகம்

அதன் கடைசித் துகள்களான அணுக்களால் ஆனது என்று சமணம் கூறியது. உயிர்களும் பல என அது கூறியது. காலம் வெளி ஆகியவையும் அணுப் பண்பு கொண்ட துகள்களால் ஆனது என்றே அது கூறியது. மொழி ஒலித் திரள்களால் ஆனது என்று சமணம் தமிழில் கூறியதை நாம் அறிவோம். இந்திய தத்துவ நூல்களில் சமணம் பன்மீய யதார்த்தவாதம் என்றே அறிமுகப்படுத்தப் பெறுகிறது.

ஏகாந்தவாதத்தை வலியுறுத்த சமணத்தில் ஒரு கதை சொல்லப்படும். யானை பார்த்த குருடர்களின் கதை அது. [illegible] குருடர்கள் யானையை அருகில் சென்று தடவிப் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் அனுபவத்திற்கேற்ப யானையை [illegible] போலுள்ளது என்றும், தூண் போலுள்ளது என்றும், [illegible] போலுள்ளது என்றும் பலவிதமாகச் சொன்னார்கள். இப்படித் தான் தத்துவவாதிகளும் அவரவர் காலச் சூழல்களுக்கேற்ப அக்காலத்திய அவரவர் அனுபவத்திற்கேற்ப இதுதான் உண்மை என்று சொல்லிச் செல்கிறார்கள். முழு உண்மையை எப்போதும் யாரும் சொல்லிவிட்டதாக ஆகாது. மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு காலத்திலும் மக்கள் கூட்டங்கள் தத்தமக்கே [illegible] முறையில் வாழ்வில் பங்கேற்கிறார்கள். அவர்கள் பங்கேற்பை சேர்த்துத்தான் அக்காலத்தில் உண்மை உருவாகும். [illegible] உண்மை ஏற்கெனவே உள்ள ஒன்று என்பதாகவும் மனிதர் வேலை அதனைக் கண்டுபிடிப்பது மட்டும்தான் என்றும் கருதிக் கொள்ளமுடியாது. எனவே முடிந்த உண்மை [illegible] ஒரு தவறான கற்பிதம். உண்மை ஒவ்வொரு காலத்திலும் வெவ்வேறு மக்கள் கூட்டங்களால் வெவ்வேறு [illegible] உற்பத்தி செய்து கொள்ளப்படுகிறது.

அனேகாந்தவாதம் ஒரு பழைய மொழியில் [illegible] சமூகப் பண்பைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது என்று [illegible] உண்மை அனுபவம் சார்ந்தது என்ற கருத்தும் மனிதர் அனுபவங்கள் வேறுபடுகின்றன என்பதும் [illegible] பெருஞ் சொல்லாடல்கள் சாத்தியமில்லை என்பதும் [illegible] கருத்துக்கள். பன்மீய அறிவே சாத்தியம் என அது [illegible]

அநேகாந்தவாதத்தின் தொடர்ச்சியாக சமணத்தில் [illegible] வாதம் என்ற கோட்பாடு சொல்லப்படுகிறது. [illegible] சொல்லுக்கு "இருக்கலாம்" என்று பொருள். தமிழில் [illegible] என்ற சொல்லுக்குப் பல என்ற பொருள் உண்டு. "[illegible]

என்ற சொல்லுக்கு "ஒருவேளை அது அப்படியும் இருக்கலாம்" என்ற பொருள் உண்டு. தமிழில் சமணம் அநேகாந்தக் கோட்பாட்டையும் சியாத் வாதத்தையும் ஒரே சொல்லில் பதிய வைத்திருப்பது அதிசயம்தான். சியாத்வாதம் குறிப்பிட்ட ஒரு [illegible] ஏழு வகையாக அணுகமுடியும் என்று சொல்லு[illegible] சப்தபங்கி என இது சமணத் தருக்கவியலாளர்களால் [illegible]ப்படுகிறது.

அநேகாந்தக் கோட்பாட்டின் இன்னொரு நுட்பமான [illegible] நிலை நயவாதம் எனப்படுகிறது. ஒரு நிகழ்வை [illegible] அணுகலாம் என்பது மட்டுமல்ல; ஒவ்வொரு [illegible]முறையிலும் ஒருவித அழகு, நியாயம் உண்டு என்பது [illegible] திருக்குறளில் நயம் என்ற சொல் ஏராளமாகப் பயின்று [illegible] ஒவ்வொரு அணுகுமுறையும் ஒருவித அனுபவத்தைச் [illegible] எழுவதால் அந்த அனுபவத்தை மதிக்க வேண்டிய, [illegible] நியாயம் வழங்க வேண்டிய கடப்பாடு நமக்கு உண்டு. [illegible]முறைகளுக்குப் பின்னால் அனுபவங்களும், அனுபவங்[illegible] பின்னால் வாழ்நிலைகளும் உள்ளன. சமணம் [illegible] வாழ்வையும் ஒரு பன்மீய சனநாயகத்தளம் நோக்கி [illegible] காண முடிகிறது.

[illegible] ஏன் ஓர் அறவியல் சிந்தனையாக செழித்தது [illegible] இங்கு நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. வாழ்வு [illegible]தன்மை கொண்டதாக இருக்கும் போது, அணுகு[illegible] அறிவும் பன்மைத்தன்மை கொண்டிருக்கும் போது [illegible] சேர்ந்து வாழ்வது? வேறுபாடுகள் கொண்ட நாம் [illegible] ஒன்றாக வாழ்வது எப்படி? நமக்கிடையிலான [illegible] எப்படி அமைய வேண்டும்? சமணம் மனிதருக் [illegible] உறவுகள் அகிம்சை உறவுகளாக இருக்க வேண்டும் [illegible] வன்முறையற்றவையாக அவை இருக்க [illegible] கூறுகிறது. ஒற்றை உண்மையை மனிதரின் மீது [illegible] பார்வையை இன்னொருவர் மீது ஏற்றுவது [illegible] வன்முறையானவை என்று அது கூறுகிறது.

[illegible] அகிம்சையை முன்மொழிகிறது என்பது [illegible] அது ஏகாந்தத்தின் பொருளையும் விளங்கச் [illegible] ஹேமச்சந்திரர் என்ற சமணச் சிந்தனையாளர் [illegible] ஏகாந்தம் என்பது வன்முறையின் தத்துவம்".

ஆன்மவாதம் / அனான்மவாதம்

சுயநலம் / பொதுநலம்

ஆத்மா என்பது வேதாந்தத்தின் கருத்தாக்கம். [illegible] வாதம் என்பது பௌத்தத்தின் கோட்பாடு. உலகையும் [illegible] உடல் சார்ந்தவற்றையும் மாயை என அறிவித்த பிறகு [illegible] நிலவும் கடைசிப் பொருளாக ஆன்மா, வேதாந்த[illegible] சொல்லப்படுகிறது. சகலமுமே மாறுகின்றன; எனவே [illegible] என்ற நிலைத்த பொருளும் கிடையாது என்பது பௌத்த[illegible]

ஆன்மவாதத்தை இந்தியத் தத்துவ வரலாற்றில் [illegible] உயர்ந்த கருத்துமுதல்வாதமாகச் சித்தரிப்பதை நாம் [illegible] களில் படிக்கிறோம். இந்த அடிப்படையில் வேதாந்த[illegible] பிளேட்டோவுடனும் பெர்க்லியுடனும் காண்ட்[illegible] ஹெகலுடனும் பிராட்லியுடனும் ஒப்பிட்டு நம்முர்[illegible] உச்சிமுகர்வதைப் படித்திருக்கிறோம். ஆனால், ஆன்ம[illegible] இப்படியெல்லாம் ஒப்பிட முடியுமா என்று சிறிது [illegible] வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

கே.சி. பட்டாச்சாரியா என்ற அறிஞர் [illegible] என்பதை சுதர்மத்தின் தத்துவம் என்கிறார். அதாவது [illegible] வருண சாதி அமைப்பிற்குரிய தத்துவ நியாயத்தை [illegible] கொள்கை ஆன்மவாதமே என்று அவர் கூறுவார். [illegible] சுயம் என்று மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளுவோம் [illegible] அமைப்பில் மிக உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் [illegible] வருணம் பிற எல்லா வருணங்களையும் விட [illegible] முன்நிபந்தனையற்ற, புனித சுயத்தைக் கொண்[illegible] வருணங்கள் இந்திய வரலாற்றில் புனித வரிசையில் [illegible] பெற்றுள்ளன. மேலேயுள்ள வருணங்கள் புனித[illegible] யாகவும், கீழேயுள்ள வருணங்கள் (பெண்களும் [illegible] குறைந்து தீட்டுப் பண்பு கூடியவையாகவும் அடுக்க[illegible] ஒவ்வொரு வருணத்தின் சுதர்மமும் இதே புனித / [illegible] நிலை வரிசையில் முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. [illegible]

[illegible] ஆரம்பிக்கும்போது வர்ணங்களின் சுதர்மத்தால் [illegible] வருணத்தின் சுய நலன்களும் பேணிக்காக்கப் [illegible]ள்ளன. பிராமண வர்ணம் புனித அதிகாரம் கொண்டது. [illegible] வர்ணம் அரசியல் அதிகாரம் கொண்டது. வைசிய [illegible] உடைமை அதிகாரம் கொண்டது. சூத்திர வருணம் பிற [illegible] வருணங்களுக்கு தொண்டு செய்யும் கடப்பாடு [illegible]து சூத்திர வருணத்தின் "சுய நலன்கள்" காக்கப்பட [illegible] ஆயின் இந்திய வரலாற்றில் சூத்திர வருணத்தின் ஒரு [illegible] தன்னை மேல்நிலையாக்கம் செய்து கொண்டு உடைமை [illegible]த்தை ஈட்டிக் கொண்டுள்ளது. பஞ்சம சாதிகள் [illegible]மையற்ற வர்க்கமாக இன்று வரை உழைப்பை விற்றுப் [illegible]களாக உள்ளனர். இவ்வாறாக ஆன்மத்தத்துவம் [illegible] சாதியத்தோடு இறுக்கமாகப் பிணைந்து தொழில் [illegible] ஆன்ம முக்தியின் பாதை வருண சாதிக் கடமை [illegible] ஆற்றுவதோடு தொடர்பு கொண்டது. சுய [illegible] படிநிலை வரிசையில் அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. [illegible]மயத்தைக் கட்டும் வேதாந்தத்திற்கு இங்கு ஒரு [illegible]த்திரம் உண்டு. இது கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவமா?

[illegible] தத்துவத்தின் அடிப்படையில் எந்தக் கருத்து [illegible] உள்ளதாக எனக்குப் படவில்லை. இத் [illegible] சமூகக் குழுக்களின் சுதர்மங்களும் சுய- நலன்களும் [illegible]டுள்ளன. அவை புனித அதிகாரம் / அரசியல் [illegible] / உடைமை ஆகியவை சார்ந்த ஒரு படிநிலை [illegible] வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மதம், அரசியல் [illegible] உடைமை ஆகியவற்றுக்கு இடையில் செய்யப் [illegible]படும் ஒப்பந்தமாக இது தோன்றுகிறது.

[illegible] புறம் பௌத்த சிந்தனையில் அனான்மவாதம் [illegible] வரையறுக்கப்படுகிறது. அனான்மம் எனில் [illegible]தாகும். மனிதரின் உடல், இந்திரியங்கள், [illegible]திற்கு அப்பால் ஆன்மா என்ற ஒன்று [illegible] பௌத்தம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதாவது [illegible] மனிதரில் இல்லை என அது கூறும். சுயம் [illegible] கட்டமைப்பே என்ற முடிவுக்கு பௌத்தம் [illegible] பௌத்தம் இங்கு ஒரு மத்திய மார்க்கமாகவே [illegible] அது பெரிதும் அக்கறைப்படுவது மனத்தைப் [illegible] என்பது முடிந்த பண்பு கொண்டதல்ல. அது

கணத்துக்கு கணம் மாறுபடுவது. அது மாறுபடுகிறது என்[illegible] அதுவே புரிந்து கொள்ளாமல் ஏதோ சிலவற்றை நிலைத்[illegible] கொள்ளும்போது அதை ஒட்டி ஒரு சுயம் உருவா[illegible] இருக்கலாம். எனவே மனதையும் அதில் உருவெடு[illegible] சுயத்தையும் கட்டுடைக்க வேண்டும்.

பௌத்தத்தின் அனாத்மம் அல்லது சுயமின்மை [illegible] நிலைப்பாட்டிலிருந்துதான் இந்திய வரலாற்றில் சமூகம் [illegible] பிரக்ஞை தோன்றுகிறது எனலாம். சுயம் இல்லை, சுயத்[illegible] கட்டுடைத்தல் என்பது ஒரு தனிமனிதன் தனது [illegible] எல்லைகளை உடைத்துக்கொள்ளுதல் ஆகும். தானற்ற[illegible] அவன்/ள் ஆகிக்கொள்ளுதல் அது. பௌத்தம் [illegible] அறவியல் சிந்தனையாகக் காட்சி தருகிறது என்பதையும் [illegible] விளக்கும். சுயம் கட்டுடைக்கப்பட்ட நிலையில் சுயநலம் [illegible] சொல்லும் அர்த்தமிழக்கிறது. இதுவரையில் தத்துவங்[illegible] பேசப்படாத புது வட்டாரம் ஒன்று திறந்து கொள்கிறது. [illegible] சமூகம் என்ற வட்டாரம், அறம் என்ற துறை, பொதுநலம் [illegible] தளம். ஆன்மா என்ற ஒன்றைத் தேடுவதாக உலகைக் [illegible] நிலைக்குச் சென்ற தத்துவத்திற்குப் பின்னால் சுயநலம் [illegible] கிடப்பதையும், இன்னொருபுறம் உலகைக் கடந்த [illegible] இருப்பையும் மறுத்த தத்துவத்தில் சுயமும் மறுக்கப்[illegible] சமூகம், அறம், பொதுவாழ்வு ஆகியவை திறந்து கொள்வ[illegible] காண்கின்றோம்.

சுயம் எப்படி உருவாகிறது என்ற பௌத்தத்தின் விளக்[illegible] இங்கு உற்று நோக்கத்தக்கது. தனி மனிதம் எப்படி உருவா[illegible] பௌத்தம் பெருமளவில் இக்கேள்விக்கு உளவியல் ரீ[illegible] தான் பதில் கூறும். இருப்பினும் இன்னொரு வகையான [illegible] பௌத்தத்தில் இல்லாமலில்லை. சுற்றியுள்ள சமூக உற[illegible] ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான ஒற்றைப் பதிவே தனி[illegible] சுயம். மனதில் உருவாகும் ஒருவகைச் சேர்க்கை [illegible] என்று பௌத்தம் சுயத்தை விளக்கும். இந்தச் சேர்க்[illegible] கலைக்கலாம், கட்டுடைக்கலாம். கலைக்கச் [illegible] பௌத்தம். இப்படிப்பட்ட அறிவுபூர்வமான விவா[illegible] ஆன்மா பற்றி அகலமாகப் பேசும் உபநிடதங்களில் [illegible] காண முடியாது.

இதே தத்துவ அடிப்படைகளில் வளர்[illegible] பௌத்தம் தனது விடுதலைக் கோட்பாடாக [illegible]

[illegible] கொள்கிறது. உடல் அழிந்த பிறகுதான் உயிர் [illegible] அடையும் எனக் கருதுவது விதேக முக்தி. உயிர் [illegible] போதே உடலை விட்டு விலகிய நிலையை உளவியல் [illegible] சாதிப்பது ஜீவமுக்தி. இதே பாணியில் ஆன்ம [illegible] குறிப்பது ஆன்ம முக்தி. இவற்றிலிருந்து [illegible] யாக வேறுபட்டது சர்வ முக்தி. தனிமனிதரில் [illegible] என்ற ஒன்று இல்லாததால் எது முக்தியடைகிறது என்ற [illegible] பௌத்தத்தில் பதில் கிடைக்காது. எனவே சகல [illegible] ஒன்றுபட்ட நிலையில் சர்வ முக்தி என்பதே சாத்தியம் [illegible] பௌத்தம் விவாதிக்கும். சர்வ முக்தி என்பதைச் சமூக [illegible] என இன்றைய தமிழுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யலாமா?

[illegible] பௌத்தத்தில் போதிசத்துவம் என்று ஒரு கோட்பாடு [illegible] உலக வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்ந்து பௌத்தன் [illegible] இலக்கை நிர்ணயிக்கிறான். நிர்வாணத்தை நெருங்கிச் [illegible] என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நிலையில் [illegible] ஒரு கேள்வி எழுகிறது. என்னில் எது நிர்வாணம் [illegible]? ஆன்மா என்பது இல்லையல்லவா! நிர்வாணத்தை [illegible] கொண்டால் தனது தனி மனிதத்தையும் ஏற்றதாக [illegible] ஆகிவிடும்? பௌத்தன் இந்நிலையில் "தனது" [illegible] மறுக்கிறான். மீண்டும் உலகிற்குத் திரும்பி [illegible] மக்களிடையில் வாழ்கிறான். அன்பு, கருணை, [illegible] போன்ற மதிப்புகளோடு உயிரினங்கள் அனைத்தும் [illegible] அடைவது நோக்கி வாழத் தொடங்குகிறான். தாமரை [illegible] தண்ணீர் போல என்ற உவமை இப்படித்தான் [illegible] சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரை என்ற [illegible] இப்படித்தான் உருவாகிறது. அப்படி வாழ்பவனே [illegible] துவன். தமிழில் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் [illegible] ஒரு போதிசத்துவி. மணிமேகலாத் தீவிற்குச் [illegible] அவள் தனது முற்பிறப்புக் கதைகளையெல்லாம் [illegible] கொண்டு போதம் பெறுகிறாள். ஆனால் "தான்" [illegible] பெற்ற பிறகும் அமுதசுரபியோடு திரும்பி வந்து [illegible] பசிப்பிணி அகற்றுகிறாள். "தானற்ற" தத்துவத்திற் [illegible] அவள் இருப்பதால் சமூகம் நோக்கி முழுவதும் [illegible] கொள்கிறாள். சமூகம் குறித்த ஏராளமான மதிப்பு [illegible] கொண்டதாக பௌத்தம் உருவாக முடிகிறது. பௌத்தத் [illegible] வேறு எந்தத் தத்துவமாவது இத்தனைப் [illegible] சமூகம் நோக்கித் திறந்து கொண்டதா? சமூகம்

நோக்கித் திறந்து கொள்வதற்கான தத்துவ அடிப்படைகள் வேறு தத்துவங்களிடம் உண்டா?

பௌத்தத்தின் சுயம் மறுப்பு என்ற நிலைப்பாடு சரியான தத்துவ நிலையா? என்ற விவாதத்திற்குள் நாம் இப்போது நுழையவில்லை. சுயத்தை அடியோடு மறுத்துப் பொதுமையை அதீதமாக வளர்க்கும் போது அது ஒரு கருத்துமுதல்வாதமாக ஆகுமாக இருக்கலாம். அவற்றைப் பற்றி வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவோம். ஆனால் சுயம் மறுப்பு, சுயநல மறுப்பு, சுயத்தைக் கட்டுடைத்தல் என்ற பௌத்த நிலைகளிலிருந்து தான் இந்திய வரலாற்றில் அறம் பற்றிய சிந்தனையும் சமூகம் பற்றிய பிரக்ஞையும் தோன்றுகின்றன.

பக்தி மரபுகளின் தத்துவம்

இந்திய வரலாற்றில் பக்தி மரபுகள் பற்றிப் பேசுவது மிகச் [illegible] காரியம். கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து 17-18 [illegible] நூற்றாண்டுகள் வரை இந்தியாவின் மத்திய கால வரலாறு [illegible] பற்றி நிற்கும் கருத்தியல் களமாக பக்தி அமைந் [illegible] மொழி, வட்டாரம், தத்துவம், சமூகவியல் எனப் [illegible] நோக்குகளில் அது குறித்து விரிவாகப் பேச வேண்டி [illegible]

பக்தியைப் பற்றி எழுதியுள்ள ஆசிரியர்கள் பலர் அதனை [illegible] வடிவமாகச் சித்தரித்துள்ளனர். பக்தி மரபு [illegible] பக்தி இயக்கம் என்ற ஒற்றைச் சொற் பயன்பாடு [illegible] வழக்கிற்கு வந்தது என்று கூட கேட்டுப் பார்ப்பது [illegible] காலனி ஆட்சிக் காலத்தில்தான் இச்சொற் பயன் [illegible] வந்ததாகத் தெரிகிறது. இந்தியாவின் ஒருமைப் [illegible] குறித்து நிற்கும் இயக்கம் என அதனைச் சிலாகிப் [illegible] இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு என்று அவர்கள் [illegible] குறிப்பிடுவது இந்து மதத்தின் உருவாக்கத்தையே [illegible] கவனிக்கத்தக்கது. இந்து மதத்தின் இருபெரும் [illegible] சைவமும் வைணவமும் பக்தி மரபுகளாகத்தான் [illegible] என்பது அவர்கள் குறித்து நிற்கும் விஷயமாகும். [illegible] என்ற சொல்லே மத்திய கால இந்தியாவில் [illegible] என்பது முதலில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். பக்தி [illegible] அவர்கள் கூறும் எந்த மரபிலும் இந்து என்ற சொற் [illegible] கிடையாது. சிவன், விஷ்ணு என்ற இரண்டு [illegible] மத்திய கால இந்தியாவில் பிரபலம் அடைந்தது [illegible] ஸ்மார்த்த பிராமணர்களின் சிவனும் [illegible] அடித்தள மக்கள் பகுதியினர் [illegible] மாடனும் மாடசாமியும் பெயருக்குத்தான் [illegible] அனைவரையும் சைவர்கள் என்று எந்த [illegible] சொல்ல முடியாது. சமய நிறுவனமாகவோ [illegible] சைவம் அல்லது வைணவம் இக்காலத்தில்

ஒருங்கிணையவில்லை என்பது மிக முக்கியமாகும். [illegible] சைவத்திற்கும் தமிழ் சைவத்திற்கும் எந்தத் தொ[illegible] கிடையாது. வங்காள வைணவத்திற்கும் தென்கலை [illegible] திற்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. பக்தி மரபுகள் [illegible] யாவின் வெவ்வேறு வட்டாரங்களில் வெவ்வேறு [illegible] தோன்றி ஆங்காங்கே தம்மை நிறுவிக் கொண்டன. [illegible] வட்டாரங்களின் மொழி, பண்பாடு சார்ந்து தமது [illegible] வகுத்துக் கொண்டன. பல வட்டாரப் பண்பா[illegible] வரலாறு அங்கே பக்தி மரபு தோன்றியதிலிருந்துதான் [illegible] படுகிறது. முதல் எழுத்திலக்கியமாக, குறிப்பி[illegible] வட்டாரத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியம் அமைகிறது [illegible] இந்தியாவில் காணும் மொழிவழி மாநில மையங்[illegible] முதல் எழுத்துவழி இலக்கியங்கள் எவை என உற்றுக் [illegible] அவை பக்தி இலக்கியங்களாக இருப்பதைக் காண [illegible] இவ்வாறாக பக்தி மரபுகள் என்பவை பெருமளவில் [illegible] பண்பு கொண்டவையாகத்தான் உள்ளன. அந்த வ[illegible] தனித் தன்மையை முதலில் அறிவித்தவை அவைதான் [illegible] கூறலாம்.

பக்தி தென்னாட்டில்தான் முதலில் தோன்றியது [illegible] கருத்து உண்டு. பவிஷ்ய புராணம், பிரும்மாண்ட [illegible] போன்ற சமஸ்கிருத நூல்களில் பக்தி தென்[illegible] தோன்றியது என்ற குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. [illegible] பெண்ணாகத் தாமிரபரணிக் கரையில் பிறந்து [illegible] பிள்ளைகளோடு கர்நாடகம் வழியே வடநாட்டிற்கு [illegible] என அவை கூறுகின்றன. அந்தப் பெண்ணின் [illegible] என்று சொல்லப்படவில்லை. பக்தி ஒரு [illegible] சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதும் நதிக்கரையில் பிறந்தாள் [illegible] கவனத்திற்குரியன. இத்தோடு பக்தி ஒரு சூத்திர [illegible] குறிக்கப்படுகிறது. பெண்ணுக்கும் சூத்திரனுக்கும் [illegible] மரபில் ஒரே இடம்தான்.

பக்தியின் தொடக்கம் முழுக்க தென்னாடு என்[illegible] கூறிவிடவும் முடியாது. மகாபாரத, இராமாயண [illegible] பலதரப்பட்ட இறைவழிபாட்டு மரபுகள் பரவி[illegible] பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அவை அனைத்தும் [illegible] கலாசார எல்லைகளுக்கு வெளியில் நிலவியவை. [illegible] சூத்திர மரபுகளே. ஆனால், அவை வெகுசனப் [illegible] களைக் கொண்டவை. சமஸ்கிருத நூல்கள் [illegible]

[illegible]லிருந்தே பேசுகின்றன. இவ்வாறு சமஸ்கிருத [illegible] வெளியிலிருந்த மரபுகள் படிப்படியாகத் [illegible] பக்தியாக உருப்பெற்றன. பகவத் கீதையில் [illegible] உள்வாங்கப்பட்டது பற்றிய முன்பு கூறியுள் [illegible] அதன் இன்னொரு வடிவமான தாந்திரிகமும் [illegible] களுக்கிடையில் அதிக செல்வாக்கு பெற்றிருந்த [illegible]. தாய்த் தெய்வ வழிபாடுகள் மேற்குறித்த [illegible] வெளிப்பாடுகள். பெருமளவில் விவசாயப் [illegible] தோன்றியவை அவை. எனவே பக்தி மரபுகள் [illegible] தோன்றின. அவை தெற்கிலிருந்தது போலவே [illegible] மக்களின் விவசாய வாழ்நிலை வழங்கிய [illegible]லிருந்து தோன்றின எனலாம். வடக்கிலும் [illegible] சமூக வேர்கள் ஒத்திருக்கின்றன.

[illegible] தன்மை கொண்டது என்பதில் சந்தேகம் [illegible] நிலம், வழிபாட்டு முறை, பின்பற்றாளர்கள் [illegible] யாளங்களில் அது சமஸ்கிருத - வைதீக [illegible] தோன்றியிருக்கிறது. யக்ஞம் அல்லது வேள்வி [illegible] மையம். மலர்களைத் தூவி மனம் ஒப்ப [illegible] (பூசை) பக்தியின் அடையாளம். பூசை [illegible] வழிபாடாகிறது. கோவர்த்தனகிரி [illegible] ஆடு மாடு மேய்த்து வாழ்ந்த மக்கள் வைதீகத் [illegible] வளர்க்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். [illegible] உங்கள் ஆடு மாடுகள் எங்கே சென்று [illegible] எனக் கேட்டான். அந்த மக்கள் இந்த [illegible] சென்று மேய்கின்றன என்று [illegible] என்ன? அந்த மலையை வணங்குங்கள், [illegible] வளர்க்கிறீர்கள் என உணர்த்தினான். அந்த [illegible] முன்னால் பூ, பழம் வைத்து வழிபடத் [illegible] யாகம் நிறுத்தப்பட்டதால் இந்திரன் [illegible] ஏராளமாக மேகங்களை வரவழைத்து [illegible] தொடங்கினான். அடை மழையின் [illegible] முடியாத மக்கள் கிருஷ்ணனின் உதவியை [illegible] கிருஷ்ணன் அந்த கோவர்த்தன கிரியையே [illegible] போல உயர்த்திப் பிடித்து மக்களைக் [illegible] இது ஒரு புராணக் கதை. வைணவ மரபு [illegible] காலத்தில் அது வைதீக யாகங்களை மறுத்த [illegible] பதிவு செய்துள்ளது. யாகத்திற்கும், பூ

வழிபாட்டிற்குமிடையிலான முரணை இக்கதை சுட்டு[illegible] சிவன் சுடுகாட்டில் சுற்றியலைபவன் என்பதால் சிவ[illegible] யாகத்தில் அவிர்பாகம் மறுக்கப்பட்டதை தட்ச[illegible] குறிப்பிடும். சுடுகாடு வைதீக மரபில் தீட்டுக்குரியது [illegible] தீட்டானவன். அவன் இடுப்பில் இறந்த விலங்கின் தோ[illegible] சுற்றிக் கொள்பவன். தோல் கருவியான உடுக்கையை[illegible] ஏந்தியவன். பிரம்மனது தலையைக் கிள்ளி எறிந்து அ[illegible] பிராமணனைக் கொன்ற "பாவமும்" கூட சிவனுக்கு [illegible] இவனை வைதீக மரபு ஆரம்பத்தில் மிகக் கோப[illegible] நிராகரித்தது. கிருஷ்ணனும் சரி சிவனும் சரி பூர்வீக[illegible] மரபுக்கு எதிரானவர்களே.

பக்தி சமஸ்கிருத மொழியின் மந்திரங்களை வே[illegible] மக்களின் தாய்மொழியில், வாய்மொழியில், உணர்ச்சி[illegible] ஈடுபாட்டில் அது இறைவியை அல்லது இ[illegible] அணுகுவது. பக்தி இறையை மனித உருவகப்படுத்[illegible] இவையெல்லாம் வைதீகத்திற்கு அந்நியமானவை

சைவ வைணவ பக்தி மரபுகள் சமண பௌத்[illegible] பின்னுக்குத் தள்ளி முன் வந்தன என்ற கருத்து பரவ[illegible] மதம் என்ற அளவில் சைவ வைணவத்திற்கு முன்[illegible] செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தவை சமண பௌத்தம்தான் [illegible] தத்துவங்களுக்கு எப்போதுமே வெகுசன [illegible] கிடையாது. எனவே சமண பௌத்தத்தை நகர்த்[illegible] இடத்தைப் பிடித்தவை சைவ வைணவமே [illegible] இருப்பினும் சமண பௌத்தங்களோடு பக்தி மரபு[illegible] தொடர்ச்சிகளும் உண்டு.

வினைக் கோட்பாடு சமண பௌத்தத்தின் [illegible] அடிப்படை. சமணமும், பௌத்தமும் [illegible] தத்துவங்களாக இருந்தன. உலகை விளக்[illegible] கறாராகப் பயன்படுத்திய கோட்பாடு வினை[illegible] அவரவர் செய்யும் வினைகள் அடுத்து வந்[illegible] வினைக்கோட்பாடு. வினைக் கோட்பாடு ஒரு [illegible] அதிலிருந்து யாருக்கும் எந்தச் சூழலிலும் [illegible] வினைக் கோட்பாடு அறவியல் உணர்வை[illegible] உருவாக்கப்பட்டது என விளக்கமளிக்கலாம். [illegible] ஒரு வெகுசன மனோபாவம் என்று [illegible] படிப்படியாக சமண பௌத்த சிந்தனைகள் [illegible] படுத்தியிருப்பதைப் பார்க்கும் போது அ[illegible]

[illegible] சுட்டியிருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. புலால் [illegible] கள்ளுண்ணாமை ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டு [illegible] மக்களைச் சம்பாதிக்க முடியும்? பௌத்தத்தில் [illegible] நுட்பங்களும் அதிகரித்துக் கொண்டே [illegible] காண முடிகிறது. மிகக் கறாரான வினைக் [illegible] வெகுசனத் தளத்தில் கருணையற்றதாக [illegible] கருணை உள்ள கடவுள் மக்களுக்கு அதிக [illegible]

[illegible] என்ற கருத்தாக்கத்தை பௌத்தமே உருவாக்கி [illegible] தெரிகிறது. புத்தருக்குப் பிறகு அவரது தத்துவத்தை [illegible] அவரது சீடர்கள் புத்தரில் ஏராளமாகக் [illegible] கண்டு கொண்டனர். அதைச் சிறப்பாக [illegible] தொடங்கினர். முழுக்க மூடிய கண்களைக் [illegible] உருவச் சிலைகளோடு சற்றே கண்களைத் [illegible] கருணையோடு நோக்கும் புத்தர் சிலைகள் [illegible] போதிசத்துவம் போன்ற கோட்பாடுகளும் [illegible] இடமளித்தன. பிற்காலப் பௌத்தத்தில் [illegible] கருணை படிப்படியாக வெல்கிறது. [illegible] வினை பேசப்பட்டாலும் சமூகரீதியாக [illegible] செலுத்துகிறது.

[illegible] வினைக்கோட்பாட்டையும் கருணை [illegible] சமண பௌத்தத்திலிருந்து சுவீகரித்துக் [illegible] இந்தியச் சிந்தனை முழுவதில் [illegible] பரவியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. அருள் [illegible] வினைகளை அறுக்க பக்திக்குப் பெரிதும் [illegible] வினைகளின் கறார்த்தனம் பக்தியில் [illegible] போகிறது.

[illegible] சார்ந்த குறியீடுகள் மிக ஏராள [illegible] பக்தி மரபுகளின் பரவலை [illegible] அறிஞர் விவசாயத்தின் பரவலோடு [illegible] பலவகைப்பட்ட குறியீடுகள் [illegible] சார்ந்த குறியீடுகள். கருவறையும் [illegible] காதல் லீலைகளும் பிரபஞ்ச [illegible] கின்றன. பூக்கள், பூசைகள், [illegible] யெடுத்தல், குங்குமம், மஞ்சள் [illegible] வழிபாட்டுப் பொருள்களாகின்றன.

ஆனால், அதேவேளையில் பக்தியில் நிலமும் [illegible] வளமைக் குறியீடுகளும் ஒருவகை ஆட்படுத்தலுக்கு [illegible] பட்டுள்ளன என்பது முக்கியம். நிலமும் [illegible] வளமையும் ஆட்படுதல் என்பது விவசாய உபரிச் [illegible] அதன் ஆதாரங்களும் ஆட்படுத்தப்படுவதைக் குறிக்[illegible] அதாவது பக்தியின் பரவல் வெறுமனே விவசாயத்தின் [illegible] மட்டுமல்ல. ஆர்.எஸ். சர்மா அது நிலவுடைமையின் [illegible] என்றும் குறிப்பிடுவார். விவசாயத்தின் பரவல் நிலத்தின் [illegible] நில உற்பத்தியின் மீதும் தனி உடைமை உறவுகள் [illegible] காட்டுகின்றது. பக்தி மரபுகளில் பெண் தெய்வங்கள் [illegible] தெய்வங்களுக்கு ஆட்படுத்தப்படுவதற்கு இதனை [illegible] பக்தியில் ஆண் கடவுளர் ஆதிக்கம் உடைமை [illegible] நிறுவப்படுதலை இங்குக் குறிக்கின்றது. பக்தியின் [illegible] பெண் தெய்வங்கள் ஆண் தெய்வங்களின் கால[illegible] திற்கு ஆட்படுகின்றன. தாய்த் தெய்வங்கள் மா, [illegible] மகாமாயை, மகமாயி, சக்தி என்று முன்பு குறிக்[illegible] கின்றன. அவர்களெல்லாம் இப்போது அதே [illegible] அல்லது புதிய பெயர்களுடன் விஷ்ணுவிற்கும் [illegible] தேவியராக்கப்படுகின்றனர். உலகைப் படை[illegible] மாயாசக்தி தேவியரிடமே இருப்பதாகக் கூறப்பட் [illegible] அவர்களை விட உயர்ந்த சூக்கும அதிகாரம் ஆண் [illegible] இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

தாய்த் தெய்வ வழிபாடுகளில் இறைவிக் [illegible] களுக்கும் உள்ள உறவு தாய் / மக்கள் உறவு. [illegible] காப்பாற்ற தாய் இறங்கி வருவாள். மனிதரின் [illegible] இறங்குவாள். அருள் வாக்கு தருவாள். [illegible] தெய்வங்கள் ஆட்படுத்தப்பட்ட போது உறவு [illegible] ஆண் கடவுளர், ஆகப்பெரும் கடவுளராக [illegible] அந்த மிக உன்னத ஆணின் மீது காதல் கொண் [illegible] பெண் தெய்வங்கள் மட்டுமின்றி பக்தர்களும் [illegible] கின்றனர். பெண் தெய்வங்களும் பக்தர்களும் [illegible] வந்து கடவுளுக்கு அடிமைகளாகின்றனர். [illegible] பிற அனைவருமே நாயகியர். இறைவன் [illegible] இல்லாமலில்லை. இருப்பினும் நாயகியர் [illegible] போவதும் காதலனான இறைவனை நினைத்துத் [illegible] தவிப்பதும்தான் அதிக அர்த்தமுள்ளதாகக் [illegible] தாய் / மக்கள் எனும் பூர்வீக உறவு இப்போது [illegible]

[illegible] மாற்றப்பட்டு விடுகிறது. படைப்பு சக்தி பெண்ணிடம், [illegible] அடித்தள மக்களிடம் இருப்பது பக்தியில் [illegible] ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், உச்ச [illegible] இருப்பது ஆண் கடவுளரிடம்தான். பக்தி மிக [illegible] நிலஉடைமையின் தத்துவமாகிற்று.

[illegible] சிந்தனை பழைய தத்துவங்களின் முக்தி நோக்கத்தை [illegible] முக்தியை விட பக்தியோடு இவ்வுலகில் [illegible] உயர்ந்த இலக்கு என்று அது கூறும். இந்திர லோகம் [illegible] தரினும் வேண்டேன், உனக்கு இங்கு [illegible] இருந்தால் போதும் என்று நமது பக்திக் [illegible] கூறுவார்கள். “மனித்தப் பிறவி வேண்டுவேன் [illegible]” என்றெல்லாம் அவர்கள் கூறுவதுண்டு. [illegible] வாழ்வை அவர்கள் சிறப்பிக்கிறார்களே என்று [illegible] ஏமாந்து விடக்கூடாது. இவ்வுலகில் அவர்கள் [illegible] இறைவனிடம் வயப்பட்டு பக்தி [illegible] அவர்கள் சிறப்பிக்கும் இவ்வுலக வாழ்வு [illegible] முன்பு தாமாக முன்வந்து மனிதர் அடிமைப் [illegible] அது நில உடைமைச் சமூகத்தில் உழைப்பாளி [illegible] விசுவாச வாழ்வு. முக்தித் தத்துவக் [illegible] நிலத்தின் அருமையும் உழைப்பின் அருமையும் [illegible] பக்திக்காரர்களுக்கு அது தெரியும். இந்த நிலமும் [illegible] வேண்டும், உங்கள் உழைப்பும் வேண்டும், [illegible] வேண்டும்.

[illegible] தத்துவங்கள் உலகை மறுத்த சந்நியாசியைத்தான் [illegible] மனிதனாக முன்வைத்தன. பக்தித் [illegible] ஆணாதிக்கக் குடும்ப அமைப்பை [illegible] ஆணாதிக்கக் குடும்ப உறவுகள் கட்டப்படுவதன் [illegible] சமூக உறவுகளும் பக்தி உறவுகளும் [illegible] குடும்பத்தில் பெண்ணும், உற்பத்தியில் [illegible] பக்தனும் ஒரே நிலையில் வைக்கப் [illegible] அவர்கள் முறையே ஆணோடும் நிலச்சுவா [illegible] ஒரேவித உறவுகள் கொண்டிருக்க [illegible] எதிர்பார்க்கப்படுகிறார்கள். குடும்ப உறவு [illegible] உறவுகளுக்கும் முன்மாதிரியான உறவு [illegible] சித்தரிக்கப்படுகிறது.

பக்தி இலக்கியங்கள் தொண்டு, ஊழியம், சேவை, ஆட்படுதல் ஆகியவை பற்றி ஏராளமாகப் பேசுகின்றன. சொற்கள் எங்கே இருந்து தோண்டி எடுக்கப்பட்டன? மனுதர்மத்தில் சூத்திரரைக் குறிக்க, அவரது கடமை குறிக்க இந்தச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சூத்திரரின் திணிக்கப்பட்டிருந்த சொற்கள் அவை. சூத்திரரின் மூன்று வருணத்தாருக்கும் தொண்டு செய்வதாகும் விதிக்கப்பட்டிருந்தது. மனு தர்மத்தால் சூத்திர சூட்டப்பட்டிருந்த சொற்களெல்லாம் பக்தி இலக்கிய பக்தி மதிப்புகளாக உருமாற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. சூத்திர சொல்லப்பட்டிருந்த கடப்பாடுகள் இப்போது பக்தர்களும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மதிப்பு பொதுமைப்படுத்தப்படுகின்றன. சூத்திர மதிப்புகள் பொதுமதிப்புகளாக உருமாற்றம் பெறுகின்றன. சூத் மேலேயுள்ள மூன்று வர்ணங்களுக்குத் தொண்டு, ஊழி செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து இப்போது விரிவாக்க எல்லா பக்தர்களுமே இறைவனுக்குத் தொண்டு, ஊழியம் வேண்டும் எனக் கூறப்படுகிறது. இந்த உருமாற்றத்தை புரிந்து கொள்வது? பக்தி சூத்திர வட்டாரத்தில் தோன்றிய எனக் கொள்ளும்போது, இதனை ஓர் எதிர்ப்புச் செயல் எனக் கொள்ளலாம். அதாவது மேலேயுள்ள வர்ணங்களுக்குத் தொண்டு செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப் பதில் உள்ள எதிர்ப்புணர்வை, எல்லோருமே இறை முன்னால் அடிமைகள்தான், எனவே நான் மட்டுமல்ல அடிமைதான் என்று உருமாற்றி இருக்கலாம். தொண்டு, ஊழியம், சேவகம் ஆகிய சொற்களுக்குப் உள்ள பொருளாதாரரீதியான சுரண்டல், சமூக அவமதிப்பு ஆகியவை அவை பொது மதிப்புகளாக் போது இலகுவாக்கப்படுகின்றன என்பது கவனிக்க வேண்டும். சூத்திரரின் மீது மற்றவர்களால் திணிக்கப் கடப்பாடுகளுக்கு பக்தி சமூக அங்கீகாரம் பெற்றுத் அடிமைத்தனம் லட்சியமாக்கப்படுகிறது (Enslave idealized). மேலேயிருந்து செயல்படும் அதிகாரம் படுகிறது. அது புனிதப்படுத்தப்படுகிறது. அதிகார புனிதப்படுத்தும்போது அது வெகுவாக ஏற்புடை என்ற மனோபாவம் உருவாக்கப்படுகிறது. மற்றொ அடிமைத்தனமும் கீழிருந்து தாமாக முன்வந்து

வேண்டிய ஒன்றாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. சேவை தியாகம், விட்டுக்கொடுத்தல், அர்ப்பணிப்பு, கீழ்ப்படிதல் ஆகியவையெல்லாம் உன்னத மதிப்பு கின்றன. இது இன்னொரு விதமான லட்சிய இன்னொரு வகையான புனிதப்படுத்தல். சகிக்க ஒன்று (அடிமைத்தனம்) சகித்துக் கொள்ளக் கூடிய மனம் ஒப்பி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாகவும் தக்கதாகவும் உருமாற்றப்படுகின்றது.

மற்றும் அந்தோனியோ கிராம்சி இது குறித்துச் ஆய்வுகள் முக்கியமானவை. மதத்தின் வெற்றி இது அடிமை மனோபாவத்தை உருவாக்குவதில்தான் என்று நீட்சே குறிப்பிடுவார். மனித இயல்புக்கு மனிதரின் பொருள் வகை நலன்களுக்கு எதிரான) களை உற்பத்தி செய்து, மதம் மனிதரின் மீது என அவர் கூறுவார். செயல்பட இயலாமற் மனிதர் அவரது செயல்பாட்டுத் திறனை இடப் செய்து பக்தி போன்ற கருத்தியல் செயல்பாடாக்கு என்று நீட்சே குறிப்பிடுவார். அந்தோனியோ கிராம்சி களுக்கான சமூக ஒப்புதலை மதங்கள் ஒடுக்கப் லிருந்தே பெற்றுத் தருகின்றன என்பார். அவை செயல்பட்டு ஒடுக்கப்படுபவர்களின் வென்றெடுக்கின்றன, இதன் மூலமாக நீண்டகாலப் மேலாதிக்கத்தை உத்திரவாதப்படுத்திக் கொள் முறை கிராம்சி எடுத்துக்காட்டுவார்.

மரபுகள் பண்டைய இந்தியாவில் உருவான தத்துவ அமைந்த சிந்தனைகளை மறுதலித்தன. தருக்கவியல், திகள், மூடிய தத்துவக் கட்டடங்களைக் கட்டி போன்ற முறைமைகளையும் பக்தி பின்பற்றவில்லை. உணர்ச்சி மொழி என்ற தோற்றம் பக்தி கிடைக்கின்றன. இந்த இடத்தில் வடநாட்டு மரபுகளுக்கும், தென்னாட்டு பக்தி மரபுகளுக்கும் படும் ஓர் அடிப்படையான வேறுபாட்டைப் வேண்டும். மகாபாரத- ராமாயணக் தொடரும் ஒரு வலுவான கதை சொல்லும் பக்தியில் மேலாண்மை செலுத்துகிறது. வழங்கும் ஆயிரக்கணக்கான கதைகளைத்

தொகுத்து மகாபாரத - ராமாயண நூல்கள் உருவாக்[illegible] பட்டிருப்பது போலவே வைணவ - சைவ புராணங்க[illegible] ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கதைகளிலிருந்து [illegible] பட்டிருக்கின்றன. பாகவத புராணம், விஷ்ணு பு[illegible] மார்க்கண்டேய புராணம், நாரத புராணம், சிவ புராணம், [illegible] புராணம் என எழுதப்பட்டுள்ள புராணங்கள் பெரும் [illegible] தொகுப்புகளாக உள்ளன. கதை எனில் காலம் என பால் [illegible] என்ற அறிஞர் கூறுவார். ஒரு ஊரிலே ஒரு ராஜா இருந்[illegible] எனத் தொடங்கும் கதை தனக்குள் உள்ளீடாகச் [illegible] களைக் குறிப்பிட்ட ஒரு கால வரிசையில் அடுக்குகிறது. [illegible] களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு காலம் ஒரு கருவியாகப் [illegible] படுத்தப்படுகிறது. நகரங்களும் கிராமங்களும் காடு[illegible] வாழ்க்கையும் கதைகளில் காட்சிப்படும் பரந்த வெளி[illegible] விரிகின்றன. காலம், வெளி ஆகிய இரண்டைத் தவிர [illegible] தொகுக்கப்படும் போது அவற்றினுள் தொழில்படும் [illegible] ரீதியான கட்டமைப்புப் பணியும் மிக முக்கிய[illegible] மக்களிடையில் வழங்கும் ஏராளமான கடவுளர் [illegible] புராணங்கள் விஷ்ணு அல்லது சிவன் என்ற [illegible] இறைக்கோட்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருகின்றன. [illegible] அவதாரங்கள், அம்சங்கள் என்ற கருத்து ஏராளமான [illegible] கதைகளை ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டுவந்து[illegible] விஷ்ணுவும் சிவனும் இந்திய மக்களிடையில் பரவத் [illegible] போது ஆங்காங்கே வழக்கில் இருந்த ஆயிரக்கணக்கான [illegible] தெய்வங்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டனர். அந்த [illegible] தெய்வங்களுக்குப் புதிய பெயர்கள் வழங்கினர். [illegible] புதிய பல பெயர்களை ஏற்றுக்கொண்டனர். [illegible] விஷ்ணுவையும் மணம் முடித்த தாய்த்தெய்வங்கள் [illegible] களுக்கு அடிமைகள் ஆனார்கள். அடித்தள மக்[illegible] பிரிந்து வட்டார மேட்டுக் குடிகளின் கடவுளரானார்கள் [illegible] கதைகளைத்தான் புராணங்கள் கொண்டுள்ளன. வட [illegible] பக்தியில் இவ்வாறாகக் கதைகள் முதன்மைப் [illegible] ஏற்கின்றன.

வட இந்திய பக்தியின் கதை மரபு பௌத்த[illegible] வரலாற்றிலிருந்து தொடர்ந்து வருவது என்பதும் [illegible] குறிப்பிடப்பட வேண்டும். புத்தரின் வரலாற்றையும் [illegible] சத்துவரின் வரலாற்றையும் பௌத்தர்கள் புத்த [illegible] கதைகள் என்ற பெயரில் தொகுத்து வைத்தார்கள். [illegible]

[illegible] வரலாறுகளும் கூட இவ்வகைப்பட்டவையே. [illegible] பௌத்தரும் முனிவர்கள் மற்றும் அரசர்கள் [illegible] கதைகளாக எழுதி வைத்தமைக்கு அவர்களது [illegible] சார்ந்த ஒரு காரணம் உண்டு. சமண பௌத்தரின் [illegible] வினைக் கோட்பாடு முதலிடம் பெறுகிறது. [illegible] அந்த வினைக் கோட்பாட்டை நிரூபிக்க எழுதப் [illegible] கதைகள். அதாவது, குறிப்பிட்ட ஒரு மனிதன் [illegible] ஒரு காலத்தில் செய்த வினையின் பயன் எவ்வாறு [illegible] வந்து சேர்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டு [illegible] சமண பௌத்தர்கள் கதைகளை அல்லது வரலாறு [illegible] தொகுத்து வைத்தார்கள். சமண பௌத்தத்தில் [illegible] காலம் என்பது வினையைக் காட்டுவது. காலம், [illegible] கதை என்பவை வினையோடு இரண்டறத் தொடர்பு [illegible]. தமிழ் மொழியில் காலத்தைக் குறிக்கும் [illegible] குறிப்புகள் வினைச் சொற்களுடன்தான் இணைத்து [illegible]டுள்ளன. இவ்வாறாக சமண பௌத்தர்கள் [illegible] வினையின் விளையாட்டுத் தளமாகப் பார்த்தார்கள். [illegible] விளையாட்டை உணர்த்த வரலாறுகளை, [illegible] எழுதி வைத்தார்கள். இதே மரபைத்தான் பக்தியின் [illegible] பின்பற்றின, சில மாறுதல்களுடன். பக்தி [illegible]பாட்டை முழுதும் மறுத்து விடவில்லை. [illegible] அது வினையோடு இறை அருளையும் சேர்த்துக் [illegible] எனவே பக்தி மரபில் கதைகளின் தன்மையும் [illegible]. வரலாறு மட்டுமின்றி இறைவனின் அதிசயச் [illegible] இப்போது கதைகளில் இடம்பெறலாயின. [illegible] அதிசயச் செயல்கள் வினையை உடைப்பவை, [illegible] ஒழுங்கை உடைப்பவை, காலத்தையும் உடைப்பவை. [illegible] சாதகக் கதைகள் புராணங்களாக உருமாற்றம் [illegible] ஆரம்பத்தில் சமண பௌத்த செல்வாக்கால் வினைக் [illegible] விளக்கி எழுதப்பட்ட கதைகளும் கூட [illegible] பக்தி பரவியபோது அவதாரங்களின் கதை [illegible] பெற்றன. இராமாயணக் கதை வினைக் [illegible] வலியுறுத்த எழுதப்பட்ட ஒன்றாகவே [illegible] ஆனால், அடுத்தடுத்த பதிப்புகளில் அது ராம [illegible] கதையாகவே மாற்றப்பட்டு விட்டது. தமிழில் [illegible] மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி ஆகியவற்றில்

வினைக் கோட்பாடு காப்பியங்களின் கட்டமைப்புக் கோட்பாடாகவே அமையும். இங்கு அவை அவதாரக் கதைகளாக மாற்றப்படாமல் தப்பித்து விட்டன.

வட நாட்டு பக்தியில் கதை மரபு உருவான கதையை இதுவரை பேசினோம். தென்னிந்திய பக்தி மேற்படி விருந்து வேறுபடுவதை இனிக் காண்போம்.

தென்னிந்திய பக்தியில் இசை முதன்மைப் பாத்திரம் ஏற்கிறது. ஆழ்வாரும் நாயன்மாரும் இங்கு இசையால் வளர்த்தார்கள், பரப்பினார்கள். கதைகளை விட இசை அதிக உணர்ச்சிவசப்பட்ட தன்மை கொண்டது எனச் சொல்லலாம். ஆழ்வார், நாயன்மார்கள் பாடல்களின் இடையே வட புராணக் கதைகள் குறிப்புகளாகப் பேசப்படுகின்றன. வடக்கே வெகுவாக யாக்கப்பட்டு விட்டதால் அவற்றைப் பாடல்களின் ஊடாகப் பேசிக் கடந்து செல்ல செய்தார்களா? இசை எனும் அதிகப் பலம் கொண்ட இவர்களுக்கு ஏன் தேவைப்பட்டது? வட இந்திய கதையோடு வினைக் கோட்பாடு தொடர்பு கொண்டிருந்தெனின் அத்தொடர்பை மறுத்தது தென்மரபா? கேள்விகள் முக்கியமானவை. சமணமும் பௌத்தமும் களை மிக வலுவாகவே பற்றிப் பிடித்திருந்ததால் இசை ஆற்றல் கொண்ட மாற்று வடிவத்தை சைவ வைணவ நாடினார்களா? வினை எனும் காலத்தை வெல்ல தமிழ் உணர்ச்சிமயப்பட்ட இசை வடிவத்தை எடுத்தாண்டார்களா?

பக்தியின் வட இந்தியக் கதை வடிவத்தையும் தென் இசை வடிவத்தையும் குறிப்பிட்ட ஒருவிதத்தில் தத்துவ நிலைப்பாடுகளுடன் ஒப்பிட முடியும். உபநிடத பிரம்மத்தின் உருவகமாக ஓம் என்ற ஏற்ற இறக்கமில்லாத ஒலி பயன்படுத்தப்படுகிறது. பல்வேறுபட்ட "தாறுமாறான" ஒலிகளை மாயை என விலக்கும் வேதாந்தம் ஓம் ஒலியை பூர்வ ஒலி என்றும், அடிப்படை ஒலி என்றும் கூறுகிறது. சப்த பிரமாணம் என்றும் அது அதனைக் "தாறுமாறானவை" என, மாயை என, தீட்டு என விலக்கி விட்டுத் தள்ளிவிட்ட உலகியல் தளத்தின் வாழ்க்கைக் கூறுகளைப் பக்திச் சிந்தனை இன்னொருவிதமான ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வருகிறது. அதாவது தாறுமாறான உலகுக்குள் இறைவன் நுழைகிறார். வந்து ஆட்கொள்ளுகிறார். திருவிளையாடல் புரிகிறார். அவரே காதலிக்கிறார், மனைவியைப் பிரிகிறார், போர் புரிகிறார். புராணக்கதைகள் என்பன இந்தப் புதிய ஒழுங்கைக் குறிக்கின்றன. முன்பு தாறுமாறானவை எனக் கருதப்பட்டவற்றை இப்போது கதைகள் ஒழுங்குபடுத்து கின்றன. இறைத் தலைமையில் உலகம் கட்டமைக்கப்படுகிறது.

ஓம் எனும் ஏற்ற இறக்கமற்ற ஒற்றை நிர்குண வடிவிலிருந்து இசை என்பதும் வேறுபட்டது. இசை "தாறுமாறான ஒலிகளுக்கிடையில் ஓர் ஒழுங்கு சாத்தியம்" என்கிறது. ஏற்ற இறக்கம் கொண்ட பல்வேறுபட்ட ஒலிகளுக்குள் இசை ஓர் ஒழுங்கை ஏற்படுத்துகிறது. "தாறுமாறான" ஒலிகள் மனிதரின் பல்வேறுபட்டயான உணர்ச்சிகளைக் குறிக்கின்றன எனக் கொண்டால், இசை அந்த உணர்ச்சிகளைக் கைப்பற்றி அவற்றை இறைவனை நோக்கித் திருப்பி ஓர் ஒத்திசைவை உருவாக்குகின்றது. அறிவை விட, பௌத்தத்தின் அறத்தை விட உணர்ச்சிகள் அதிக அடிப்படைத் தன்மை கொண்டவை, தன்மை கொண்டவை என்பதைப் பக்தி கண்டு கொண்டது. எனவே அந்த உணர்ச்சிகளை அகப்படுத்தும் அது வேலை செய்திருக்கிறது.

கதைகளையும் இசையையும் பக்தி கைப்பற்றிக் கொள் த்துதல் எங்கிருந்து கிடைத்தது என சிந்திப்பதும் தேவையானதே. கதையும், ஆட்டமும், பாட்டும், இசையும் பண்பாட்டின் பிரிக்கவொண்ணா கூறுகள். இவை நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டில் நிறுவனப் எந்த ஒற்றை ஒழுங்கிற்கும் ஆட்படாமல் அவை நின்று நிலவ முடியும். அவை கேலியும் கொண்டவை. பெரும்பாலான வேளைகளில் தத்துவங்களை, அவரது வாழ்க்கை முறையைப் நாட்டுப்புறச் சமயங்களும் கூட நிலம், நீர், ஆகியவை சார்ந்தவை. மக்களின் துன்பங் அமைபவை. அடித்தள மக்களின் ரகசிய அவை. அவர்களது பண்பாட்டுப் பதுங்கு குழிகள் அந்த மக்களின் சந்தோஷங்களும் ஏமாற்றங்களும் அலட்சியங்களும் கதைகளாகவும் ஆட்டங்களாகவும் வெளிப்படும். பக்தி கையகப்படுத்திக் வடிவங்கள் அடித்தள மக்கள் வாழ்விலிருந்து பக்தியில் அவை மிக அடிப்படையான

மறுகட்டமைப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன. பல கூறுகள் தலைகீழ் மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. ஒற்றை ஒழுங்கின் கீழ் கொணரப்படுகின்றன. விவசாயம் சார்ந்த மக்கள் கலாசாரம், நிலவுடைமை, சாதியம் ஆகிவற்றால் ஊடுருவப் படுகின்றது.

இதுவரையில் பக்தியின் பல்வேறு வகையிலான சிக்கலான கூறுகளைப் பற்றிப் பேசி வருகின்றோம். தொடர்ந்து பேச வேண்டும். பக்தியை வட்டாரப் பண்பாட்டு எழுச்சி யாகவும் அதற்கு முன்பு வழக்கில் இருந்த சமணம் - பௌத்தம் ஆகியவற்றோடு இரட்டை உறவு கொண்டதாகவும் காண் கின்றோம். வைதீகத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகவும் அது உள்ளது. சமூகரீதியாக வட்டார அளவில் நிலவுடைமை சாதியம் ஆகியவற்றின் கருத்தியலாகவும் அது தென்படுகிறது. இந்தச் சிக்கல்களை ஒற்றை வடிவங்களாக ஆக்காமல் பக்தியை அதன் எல்லா முரண்களோடும் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.